

JAGODE NAŠE PASTORALE

Glasilo Škofije Novo mesto JANUAR 2012, letnik VII, številka 1

UVODNIK

Zakorakali smo v leto 2012 in Jagode naše pastorage so s tem letom zrele za »vstop v šolo«. Oglašajo se nam trikrat letno in nas seznanjajo s pomembnejšimi dogajanjem naše škofije (dekanij in župnij). Hkrati pa nas obveščajo o važnejših dogodkih, ki so pomembni tako za duhovnike kakor za verne laike.

V lanskem letu je bil eden najsvetlejših dogodkov naše škofije prenos relikvij blaženega Alojzija Grozdeta v osrednjo škofijsko Marijino božjepotno cerkev na Zaplazu v tako imenovano Grozdetovo kapelo. Obisk romarjev pri zaplaški Mariji se je v preteklem letu kar nekajkrat povečal. Zato se je uredniški odbor odločil, da bo v tem letu krasila naslovnico Jagod prav romarska cerkev na Zaplazu (zunanost, notranost, Grozdetova kapela).

Pred vami je nova številka Jagod naše pastorage. Če bežno pokukamo v njeno vsebino, najprej opazimo, da še vedno odmeva pastoralno leto Pravičnost v ljubezni na raznih področjih in različnih okoljih, pa naj gre za Strunjan, kjer smo si duhovniki v tridnevnem seminarju bogatili in širili svoje obzorje ob predavanju koprškega pomožnega škofa Jurija Bizjaka in še posebno ob iskanju poti do osebne vere, ki nam jo je izrisoval rektor vipavske gimnazije msgr. Slavko Rebec, pa do solidarnosti (pravičnosti) med duhovniki, ki naj bi imela pričevanjski značaj.

Naši blaženi: Alojzij Grozde in drinske mučenke zaznamujejo tudi to številko. Za

duhovno poglobitev in širjenje obzorja so pred nami predavanja za laike in duhovnike na Nikodemovih večerih, svetovno srečanje družin v Milanu, pa tudi škofijsko romanje za vse po veliki noči na Bavarsko.

Ne prezirimo povabila na spominsko obletno srečanje v stolni cerkvi v Novem mestu ob 60. obletnici zažiga božjega služabnika nadškofa Antona Vovka in blagoslov obeležja ob stolni cerkvi, ki nas bo spominjal na ta dogodek.

Seznamamo vas tudi, da smo z majhnim zamikom po praznovanju 5. obletnice škofije Novo mesto tik pred božičnimi prazniki izdali Letopis škofije Novo mesto, ki ga predstavljamo v tej številki. Letopis, ki je prava barvna monografija, je v besedi in sliki predstavljena podoba naše škofije: cerkva, duhovnikov, življenje vernih ljudi itd.

To je le nekaj utrinkov iz nove številke Jagod. Nekateri verniki ste izrazili željo, da bi radi redno spremljali dogajanje v naši škofiji preko te brošure, pa je, žal, vedno ne dobite. Po nekaj izvodov pošiljamo iz škofije na vsako župnijo. Kdor pa bi želel prejemati Jagode po pošti na dom, naj posreduje naslov na Uredništvo Jagod, Kapiteljska 1, p.p. 182, 8001 Novo mesto. Cena za tri številke je zgolj simbolična. S poštnino vred za tri številke le 8 evrov.

Blagoslovljeno leto 2012 in prijetno branje!

Božidar Metelko, odgovorni urednik

ŠKOFIJA NOVO MESTO

SOLIDARNOST MED DUHOVNIKI

Ko je papež Benedikt XVI. leta 2009 razglasil leto duhovnikov in duhovništva, je s tem svetu in znotraj Cerkve pokazal, kje naj se začne prenova Cerkve. Ne pri ljudeh, ne pri „zunanjih sovražnikih in napadalcih“, ampak v njeni notranjosti, pri tistih, ki so sami del oltarja – duhovnikih.

Ta prenova ne velja samo za duhovnika na župniji, temveč za vse, ki smo prejeli zakrament mašniškega posvečenja: škofe, duhovnike in diakone. Sveti oče Benedikt XVI. je v pridigi ob sklepu duhovniškega leta izrekel jasne in zelo pomenljive besede: „Obljubljamo, da hočemo še bolj spremljati duhovnike na njihovi poti, zato da bi jih Gospod branil in varoval v mučnih okoliščinah in v nevarnostih življenja.“¹ Iz tega začutimo, da je eden izmed bistvenih dejavnikov zdravega duhovništva ravno v duhovniškem bratstvu in povezanosti, kjer sta močna elementa prav dobrodelnost in solidarnost.

Zakaj sta dobrodelnost in solidarnost sploh potrebna, saj imamo vsi isti zakrament, na nek način lahko rečemo, da imamo vsi dokaj podobne razmere, v katerih živimo? Naše razmišljanje naj se ustavi pri dvanajstih Jezusovih apostolih. Naš učenik jih je sam izbral, videl je v njihovo notranjost, vsakega je poznal do zadnjega kotička njegovega bitja in življenja, pa je vendarle obli-

koval skupinico dvanajstih mož, ki so si bili med seboj popolnoma različni. Vsak izmed dvanajstih je imel svoje sposobnosti, svoj značaj, napake in dobre lastnosti. Prav nič drugačna ni današnja izbira nas posvečenih, ki smo se odzvali Božjemu klicu. Začnimo kar pri naših škofih, ki nosijo polnost posvečenja. Prav vsak je drugačen, ima drugačne zahteve in prošnje, drugačne odzive in delo. Vsak duhovnik jih gleda skozi svoje oči, enemu je njegov škof najboljši, drug v svojem škofu vidi obilo pomanjkljivosti. In vendar so naši škofje naši pastirji. Tudi med nami duhovniki ni nič drugače. Eden je zelo sposoben, ga vsi občudujemo, drugi pa komaj kaj spravi iz sebe. Eden je delaven, da bo pregorel, drugi svoje duhovništvo živi, kolikor se mu da. In ko govorimo o solidarnosti in dobrodelnosti med duhovniki, je zaradi

¹ Papež Benedikt XVI.: **Ob sklepu duhovniškega leta**, *Cerkveni dokumenti – nova serija 16*, Družina, Ljubljana 2010, 7.

naše različnosti potrebno razumevanje le-te in sprejemanje vsakega posameznika v njegovih (ne)danostih.

Medosebni odnosi

Duhovnikovi medosebni odnosi se prepletajo prav na vseh ravneh njegovega delovanja. Ti so pomembnejši od materialne in druge solidarnosti, saj se prava solidarnost pokaže najprej v naših odnosih. Če v duhovniških odnosih ni vse v redu, ljudje to takoj ugotovijo. Če odnosi med nami niso v redu, to ugotovimo tudi sami. Prav na tej ravni je lahko kdo izmed duhovnikov zaradi svojega značaja izločen iz duhovniške družbe, kar vodi v osamljenost in posledično v razne odvisnosti. Vedno znova duhovniki pogrešamo neformalna srečanja z našimi pastirji. Meni kot župniku je na primer pastoralni obisk pri družini zahtevno in naporno delo, čeprav bi zunanji opazovalec rekel, da sem tam na obedu in lepo jem, vendar ta trenutek izkoristim za pogovore in povezanost z družino ali posamezniki. Tako tudi mi duhovniki in škofje ne moremo vedno pričakovati, da bo vsako neformalno srečanje z duhovniki samo počitek in uživanje za nas. Sklepamo lahko, da je za večino duhovnikov neformalno srečanje sprostitev, za koga pa je tudi žrtev in delo. Enako velja za dekana, (nad)škofa ali koga drugega, ko je srečanje lahko lepa priložnost za spoznavanje z duhovniki v drugačnem, neformalnem vzdušju, čeprav bo zaradi tega utrujen. To je bolj pomembno kot seja kakršnega koli sveta.

Podobno velja za neformalne obiske. Ker ne more vse breme pasti na enega človeka,

na škofa ali dekana, smo pri neformalnih obiskih povabljeni vsi, da se jih poslužujemo in obiskujemo sobrate ali pa obisk z odprtimi rokami tudi sprejmemo in si vzamemo čas za duhovnika, ki nas obišče. Včasih je to težko, kar sam zelo čutim, vendar tudi nekaj minut srečanja s sobratom pomeni solidarnost in poglobljanje duhovniškega bratstva.

V odnosih župnik - kaplan (duhovni pomočnik) oba igrata pomembno vlogo. Vsaj eden od obeh ima večjo moč biti pobudnik mnogih srečanj. Na tem mestu bi izpostavil pomen skupnih obedov, ko v dekanijah ni več veliko možnosti kuharic, da se duhovnik dogovori enkrat, dvakrat na teden za obed pri sosednjem župniku, ki ima gospodinjo. Seveda to zahteva nekaj discipline, ne obed zaradi dolgega pogovora, ampak toliko, da skupaj pojedeta in gresta vsak na svoj dom. V tempu današnjega časa je pomemben vsak trenutek, ki ga preživimo skupaj.

Vedno kdo izmed duhovnikov izstopa in se ne udeležuje skupnih stvari. Menim, da

je zelo pomembno, da se drugi duhovniki pač zberejo pri njem. To je tista različnost, ki nas povezuje in sprejemanje te različnosti pomaga vsakemu.

Katehetsko pastoralna pomoč

Na tem področju opažam na župnijah veliko neskladje, ki ga bo v prihodnje z veliko čuta treba uravnati. To neskladje je na dveh relacijah: starejši - mlajši duhovniki ali obratno in velike - male župnije. Seveda škof ne more poznati vseh razmer za vsako župnijo in dekanijo, vendar je prav, da se upošteva ugotovitve in postavi tudi nove vzorce katehetsko-pastoralne pomoči. Primer pomoči so lahko domovi za ostarele, bolnišnice ..., ko župnik manjše župnije „vodi“ oskrbo doma za ostarele ali bolnišnice in je zato dobil dekret od škofa, čeprav ustanova ni na področju njegove župnije. Podobno velja za katehetsko pomoč. Veliko vlogo ima pri tem dekanijaska raven, kjer se vsako pastoralno področje lahko pokriva s skupnim dekanijским delom.

Materialna pomoč

Pri materialni pomoči bi najprej rad rekel, da moramo biti še posebno v tej krizi pozorni, da odgovorno ravnamo z denarjem, tako s cerkvenim kakor tudi s svojim osebnim. Že na dnevih v Strunjanu (2009) je bilo rečeno, da nam duhovnikom nič ne manjka, če znamo živeti skromno. Tudi tu gre za sprejemanje različnosti in materialna pomoč mora biti temu primerna.

Pri tej pomoči bo potrebno postati občutljiv tudi na bivanjske razmere duhovni-

kov in se v solidarnosti izkazati v najširšem pomenu.

Marsikdo bo rekel, da je vse to lepa teorija. Vendar sam osebno lahko rečem, da je napisana iz prakse. Vendar praksa tudi kaže, da se mi, ki smo posvečeni, tudi zelo počasi in težko spreminjamo. Ko se sami ne spreminjamo, pa nas v spremembo prisilijo okoliščine in solidarnost je okoliščina, ki naj nas prisili, da se bomo spremenili na bolje.

Peter Kokotec, dekan

DUHOVNIŠKI DNEVI V STRUNJANU OD 14. DO 17. 11. 2011

»Kaj ste šli gledat v Strunjan? Trst, ki ga veter maje? Ali kaj?« (Mt 11,7)

Že v krožišču, ko je avto izbral pravo cesto do hotela Salinera (kraj nekdanjega samostana), smo lahko zagledali naravni park in v njem trstičje. Del tega je bil bujne rasti in lepe barve. Vse bi bilo lepo, če ne bi videl tudi polomljenih in nalomljenih stebel. Misel se je ustavila pri teh in se preselila k vprašanju Janeza Krstnika navzočim ljudem: »Kaj ste šli gledat?« Naj bo to vprašanje o duhovniških dnevih v Strunjanu lansko leto v novembru.

Prvi večer je na to vprašanje s prijaznim pozdravom odgovoril g. škof Andrej z najožjimi sodelavci na škofiji Novo mesto.

V ponedeljek je na dnevnem redu pisalo, da se bomo srečali z rektorjem malega semenišča msgr. Stanislavom Rebcem. Predaval naj bi o temi Od tradicionalne k osebni veri. Zbrani v dvorani smo pričakovali, da bo sedel za mizo, se opravičil za to ali ono in začel z branjem. A gospod predavatelj je odložil pripravljeno predavanje, nas z dobro voljo pozdravil in začel z metodo skupinske dinamike. Povabil nas je, da se po dva in dva obrneta drug proti drugemu in si odgovorimo na vprašanje: Kaj je zate osebna vera. Zdelo se nam je, kakor da bi

v nas prebudil spomin na pol stoletja stare čase, ko smo tako reševali verska vprašanja. Celo gospod škof je dajal zgled delavnosti v mali skupini. Čez nekaj časa nas je predavatelj umiril in prosil, da vsaka skupina prebere svoj odgovor. Bil je izredno pozoren in nikogar ni izpustil. Vsakemu odgovoru je prisluhnil s prstom na ustnicah. Po tem dogodku je vzel v roke tekst predavanja. Povedal je, da ima pred seboj besedilo g. nadškofa, metropolita Antona Stresa, ki ga je imel v Dragi pri Trstu v jeseni. Iz njega je prebiral posamezna poglavja, se jim čudil in nam jih razlagal. Presenetile so ga besede nadškofa o »spremembi in pričakovanju drugačne vernosti«. Kaj škofje vidijo, da se mora spremeniti? Najprej g. nadškof pazljivo motri tri tipe vernosti: nihilizem, ateistična vera in vera v enega Boga. Sprašuje se kot Abraham, koliko od slednjih tudi verjame, da je Bog resničen. Predavatelj utihne. Naredi nekaj krogov okrog katedra in reče, da je vsaka kriza tudi priložnost, da naredimo nekaj novega.

S povsem drugačnim izrazom na obrazu reče z besedami škofov: »Imamo možnost, da brate in sestre privedemo h Kristusu!« To bomo delali z večjo pozornostjo za družinsko

katehezo, z bolj zavzeto misijonsko miselnostjo, iskanjem verskih doživetij, če bomo duhovniki omogočili, da bodo ljudje bolj sodelovali in s krepitevijo kontemplacije.

Pri socialnih programih bomo iskali nove oblike karitativnosti, diakonije in odgovarjali na sodobne stiske.

Če malo pozabim, da sem učitelj omenjenega in se srečujem kot nagovorjeni človek, mi k osebni veri pomaga, če so učitelji Cerkve bolj jasni v govorjenju, če pokažejo večjo solidarnost s prizadetimi, če so skromni in bolj prijazni. K osebni veri pomaga, če pridem do nje pri izmenjavi misli in ne zgolj po diktatu z ene strani. Kje začeti? Mogoče je z božjo inkarnacijo ali kristološko. Odvisno od duhovne zrelosti človeka. Kakor povsod pospravljamo s pomočjo čistilnih servisov, naj ga ustanovi škofija in začne z delom. Vprašanje, ki nam ostane, je: Naj čakamo na navodila o novi evangelizaciji »od zgoraj«, ali »zgornja stran« želi, da se začne nekaj dogajati spodaj, v malih skupnostih po župnijah? Ali bo slednje zgolj za statistiko?

Po pogovoru se nam je predavatelj prijazno zahvalil za sodelovanje in priznal, da

je »veliko pridobil«. Še med kosilom smo si njegove besede vzeli za svoje.

Drugi dan je bil z nami že zgodaj zjutraj koprski pomožni škof Jurij Bizjak. Tudi tisti med nami, ki pozna vse njegove kvalitete, je vedel, da nas bo danes presenetil in nam podaril še eno novo. Res je bilo tako. Njegov: »Sveto pismo in pravičnost, gospod škof in duhovniki,« kar je vodilo letošnjega pastoralnega leta, je dodana vrednost vsemu, kar dela. Vedeli smo, da ne bo govoril z besedami Svetega pisma, ampak bodo njegova postava in njegove geste dramatizirale Sveto pismo. Takoj na začetku se je sklonil do ambona, ki je za male postave, in rekel, da ga vznemirja vprašanje okrog njegove stolnice: »Kaj se Cerkev s to pravičnostjo vtika v družbo.« In takoj je pokazal svojo visoko postavo, ko je šel v božji svet in rekel: »Stara zaveza je zgodovina ljudstva. Nova zaveza je zgodovina posameznika. 6 resnic je odgovor na vsa človekova vprašanja za nazaj, 10 zapovedi je odgovor na današnjo krizo, 8 blagrov je odgovor za naprej. Vsi, pobožni in nepobožni, smo družba porezanih cvetov. Ali, ko sem bil v Egiptu: če hodiš po sipini, se nerodnež vedno bolj pogreza v pesek! Sedaj pa, kaj naj naredim: ali sem kot apostol Pavel, ki naroča: Zatrobi, potem pa otresi prah! Ali pa: Označaj z vso potrpežljivostjo!« Gospod škof se je delno zavrnil in po premisleku rekel: »Nja! Pa se lotimo te druge variante!«

Nato je obdelal pravičnost v mislih in izpostavil osmero Blagrov. Kako se pravičnost pokaže na zunaj, pred ljudmi, je vzel primere iz 1 Mz 20; Tob 4,16 in Mt 7.12. Vse to je razlagal visoko vzravan, kot da bere iz bož-

foto: Andrej Goltnik

jega. Glede pravičnosti je letos veliko govora, da velja pri njej načelo subsidiarnosti in solidarnosti. To pomeni, kar lahko pravičnega stori nižji, v to ne sme posegati bližnji oz. si je tudi najnižji dolžan prizadevati za pravičnost. Najnižji in najvišji lahko pravičnost do Boga živita v liturgiji, do bližnjega v diakoniji.

Dotaknil se je tudi prvega vprašanja in odnosa med državo in Cerkvijo. Zakaj naj tudi slednja skrbi za pravičnost? Zakaj ni dovolj samo država? Zato, ker država ureja odnose zgolj med ljudmi. Cerkev pa najprej med Bogom in ljudmi, na drugem mestu pa med ljudmi. Država in Cerkev pa hočeta isto stvar: **BLAGINJO MED LJUDMI**. Odgovori na vprašanja poslušalstva so to temo še poglobili.

Tretji dan je vodil predavanje in pogovor frančiškan p. Pavle Jakop. Z nasmehom je sedel za mizo in začel z vprašanjem, kako razumeti današnjega človeka, ko se pa vsaj v župniji srečamo vsak teden z nekaj nad 50 skupinami! »Nalomljen trst«, bi rekli vsemu skupaj. Današnje dobo je označil kot dobo, v kateri vlada duhovna lakota. Na to nas spominja Da Vincijeva šifra. Naslednje značilnosti so: ni ločevanja med duhovno-

stjo in vero, dogme so v negotovosti, lakota po ozdravljenju, grehe bi si sami odpustili, Cerkev naj bi po načelu fast food servisirala ljudi, grešimo zoper lepoto stvarstva, zahteve so po spremembah nekaterih struktur, ljudje ravnajo samovoljno, ne po nauku Cerkve, pridige naj bodo kratke, duhovnik ne sme biti sprt s samim seboj.

V drugem delu je predavatelj jasno povedal, da mi rešujemo te probleme tako, da ljudi vodimo h Kristusu. To je mogoče storiti tudi danes, če se zavedamo, da Bog hoče veselega darovalca. Današnjemu človeku so včasih tuja naša oblačila. Nekatere moti institucija, ki je iz tuje kulture. Že škofje poudarjajo, da ne gradimo institucije, ampak mala občestva. V malem človeku vidimo Jezusa. Ob številnih vprašanjih, kako ga pokazati, velja pravilo: »Daj ljudem najprej mleko, nato vino.« Velikokrat ljudi odbijamo s t.i. pogrebno duhovnostjo. Predavatelj predlaga v tem smislu, da bi škofje rajši prihajali za slovesnosti prvega obhajila kakor na slovesnost birme. Najprej in v vsem imejmo v duhu božje usmiljenje. Ko vidimo številne zgrešene poti ljudi, jih ne popravljajmo s silo. Odpovejmo se vsem oblikam nasilja - od besed do dejanj, naj bo kjerkoli ali ob katerikoli situaciji.

V pogovoru je bilo še marsikaj od tega dne in od ostalih dni dopolnjenega. Vse to naj pomaga, da marsikaterega nalomljenega trsta v domači župniji ne bomo zlomili. Bogu in g. škofu hvala. To in še marsikaj drugega smo šli gledat v Strunjan novembra 2011.

Stanislav Škufca ml.,
župnik, Gabrovka

DNEVI RADOSTI

Duhovniški dnevi v Strunjanu

Na duhovniške dneve v Strunjan smo šli duhovniki z dobro voljo. V prvi vrsti so ti dnevi namenjeni duhovniškemu bratstvu, oddihu in tudi študijskemu usposabljanju. Za duhovnike so prvih deset let po posvečenju obvezni, ker je to zanje redna oblika permanentnega izobraževanja, drugi smo nanje povabljeni. Tisti, ki ste bili tam, veste, kako je bilo. Nima torej smisla, da na dolgo in široko opisujem, kaj smo delali in kdo nam je predaval. Nekateri na duhovniških dnevih niso bili še nikoli. Tem velja povabilo: Pridružite se nam! Brez skrbi. Fare ne bo konec in vera ne bo 'dol prišla', če vas tri dni ne bo na župniji ...

Dnevi radosti

Znano je, da se je Duhovniških študijskih dni novomeške škofije prijelo ljubkovalno ime 'Dnevi radosti'. Avtorji tega naziva so nekateri duhovniki iz ljubljanske nadškofije, ki so iz navdušenega pripovedovanja udeležencev nekoliko zavistno spraševali: »In kdaj greste spet na te dneve radosti?« S tem so dali lepo spričevalo komisiji za permanentno izobraževanje, ki je prisluhnila pobudi s terena in študijskim dnevom izbrala bolj privlačno obliko. Ker pa je res, da so tudi druge oblike permanentnega oblikovanja v naši škofiji zelo lepo obiskane (tečaji, duhovne obnove ...), seminarska zasnova in zdraviliški ambient nista le reklama, ampak velika dodana vrednost študijskemu izpopolnjevanju. V duhu svetopisemskih besed: Kako dobro in prijetno je, če bratje prebivajo skupaj

(prim. Ps 133,1). Zato tudi čas, ki ni zaseden s predavanji, ni izgubljen in je koristen.

Nekatere prednosti

Prav je, da gremo nekam dlje. Če bi te dneve imeli npr. v Zavodu v Šmihelu, bi večina imela 'mnogo neodločljivih stvari', zaradi katerih bi vmes hodili domov. Tako pa gremo dovolj daleč, da doma vse lepo počaka. In imamo res čas zase in drug za drugega.

Gotovo je posebej vablivo, kadar se da koristno združiti s prijetnim. Ker si večina duhovnikov komaj kdaj privoščijo kakšno urico sprostitve in vsi premalo naredimo za svoje zdravje, so tudi možnosti sprehodov v naravi, kopanje in druge zdraviliške usluge nekaj, za kar se premalokrat odločimo. Ni torej slabo, da študijski dnevi potekajo v zdraviliškem kompleksu. Ko si enkrat 'že ravno tukaj', se lažje odločiš za kakšen tretma.

So stvari, ki se jih človek lažje pogovori na neformalnih srečanjih. Zato je zelo dragoceno, da se študijskih dni udeležuje tudi celotno škofijsko vodstvo, čeprav se z njimi lahko srečamo ob vizitacijah in na konferencah. Priložnosti za pogovor je več: med odmori, v prostem času, pri obedih. Ker sedežni red ni določen, lahko gospod škof, generalni vikar in ekonom sedijo vsakič pri drugem omizju. Ne bi imelo smisla, če bi tudi tukaj sedeli za isto mizo, posebej, ker vsak dan obedujejo skupaj. Tam se lahko pogovorijo, kar se imajo pogovoriti med seboj.

Tukaj so lahko z duhovniki. Tudi Martinova večerja je lepa priložnost, da so škofje med duhovniki in ne sedijo 'za glavno mizo'. Tisto, kar se imajo pogovoriti med seboj, se škofje lahko pogovorijo, kadar so sami.

Sancta potestas

Tisti famozni pogovor, ki nosi delovni naslov *Mi med nami* in se ga nekateri menda zelo bojijo, razumem kot priložnost, da v škofiji še kaj izboljšamo. Ta večer ni namenjen niti hvaljenju (čeprav vsak človek rad sliši kakšno pohvalo) niti kritiziranju (pod kar nekateri uvrščajo vsak kritičen razmislek). Namen tega večera je v odpiranju problemov in iskanju rešitev. Verjamem, da je za vsakega predstojnika dragoceno, če mu vsaj kdaj pa kdaj kdo nastavi tudi ogledalo in z druge strani pove, kako je on doživel njegovo ravnanje. Tudi na župniji ni slabo, če ima župnik koga, ki mu brez dlake na jeziku pove, kar se govori med ljudmi in kar opazi kot pomanjkljivost. Potem se lahko kaj premakne na boljše. Santa potestas ne izključuje poslušanja. Prej nasprotno! Zato zbornost lepo dopolnjuje edinost. Čeprav seveda na koncu odloči škof. Sveti Duh pa menda lahko govori tudi po duhovnikih, če je že v Stari zavezi lahko govoril po sanjah, po mrtvih in po urinu (prim. 1 Sam 28,6). In to, da 'navadni duhovniki' povejo, kar mislijo, ni spodkopavanje avtoritete. Menim, da tak odkrit pogovor škofijskemu vodstvu pove več kot vse vizitacije skupaj.

Vsa leta že pogrešamo nekatere člana Zbora svetovalcev. Če bi bili z nami, bi lažje kaj od tega, kar je tam omenjeno in izpostavljeno, pripeljali do udejanjenja.

Predavatelji

Vodstvo se vsako leto potruzi in izbere različne predavatelje. Tako kot noben človek ni vseh vsem, tudi noben predavatelj ni vseh vsem. To je jasno. Letos se je izkazalo, da 'nekaj vedo' tudi 'neprofesorji'. V tem smislu so imeli pripravljavci z izbiro predavateljev zelo posrečeno roko, saj smo njihove nastope odobraval soglasno. V preteklih letih se je namreč že zgodilo, da so profesorji predavali prazni dvorani. In potem stresali slabo voljo. Morda zato, ker so ponujeni izziv 'vzeli z levo roko' in se je že v naprej vedelo, da bodo ponovili nekaj, kar so nam 'spredavali že na fakulteti'? To se je namreč dogajalo že na kaplanskih izpitih, ko so bili ti še v Stični. Razumljivo, da tega nismo želeli poslušati. Pri teh letih je menda vsak sposoben odločati tudi o tem, katero predavanje bo poslušal in katerega ne. Ponačljajam: niso vsi udeleženci obvezniki! Zato tudi niso dolžni poslušati vseh predavanj. In še en zanimiv spomnim: na Teološki fakulteti smo se morali slušatelji podpisovati samo pri nekaterih predavanjih, pri drugih se ni bilo treba, ker smo bili vedno vsi navzoči ...

Prihodnje leto

Take dneve radosti si lahko privoščimo, ker smo dovolj majhni in držimo skupaj. Niso popolni, so pa dobri in koristni. Če se ne bomo bali odkritega pogovora, nam bodo verjetno še bolj pomagali k edinosti. Zato me že zanima: Kam bomo šli prihodnje leto?

Klavdio Peterca, dekan, Mokronog

SREČANJE ZA KAPLANE IN MLAJŠE ŽUPNIKE Z NAŠIM ŠKOFOM

Tega srečanja smo se vsi povabljeni razveselili, saj smo vedeli, da bomo lahko bolj osebno in zato tudi nekoliko bolj poglobljeno spregovorili z našim škofom.

Škofovemu povabilu smo se vsi mlajši duhovniki radi odzvali in se tako z velikim pričakovanjem neko sredino dopoldne v oktobru zbrali v škofovi sprejemnici. Pričakal nas je generalni vikar, prelat Božidar Metelko. Ko smo posedli za mizo, je prišel naš gostitelj, škof Andrej Glavan. Povabljeni smo bili vsi duhovniki, ki delujemo v novomeški

škofiji od leta posvečenja 2003. Zbralo se nas je šest župnikov in štirje kaplani.

Najprej nam je spregovoril naš ordinarij msgr. Andrej Glavan, ki je podal nekaj temeljnih smernic in misli o vlogi duhovnika na župniji. V svojem (na)govoru, ki je po obširnosti in zahtevnosti ter načinu podajanja že bolj prehajalo v predavanje, nas je vpeljal preko cerkvenega nauka in cerkvenega prava v, našo mnogokrat zahtevno, vendarle tako lepo in bogato službo. To je služba Bogu in ljudem. Biti Gospodov duhovnik je milost, za katero sami nimamo prav posebnih zaslug, ampak je dar Boga samega. Zato tudi odveč prekomerno obremenjevanje in zaskrbljenost, ki tolikokrat teži marsikoga izmed nas. Menim, da ne le nas, mladih duhovnikov, ampak obteženost s svojo nepopolnostjo in včasih prav nemočjo začutite tudi starejši in bolj (pre)izkušeni pastirji Božjega ljudstva.

Prav to naše srečanje, ki ima največjo vrednost v tem, da smo vsi kakor eden in to v edinosti z našim ordinarijem, je tisto, kar nam daje novih moči in veselja pri delu v Gospodovem vinogradu. Sam čutim veliko hvaležnost do vseh sobratov, ki smo skupaj

kot eden, razmišljali o svojem poslanstvu in tako smeli drug drugemu in našim predstojnikom tudi malo potožiti ter iskreno povedati o strahovih in nemoči, ki jo včasih začutimo. Zato hvala vsem sobratom duhovnikom, tako vam mladim župnikom kot kaplanom.

Dragocena je bila tudi beseda našega generalnega vikarja Božidarja Metelka, saj se je bolj dotaknila praktičnega in vsakodnevne dela župnika in kaplana. Misel se je dotaknila župnijske pisarne, urejenosti župnišča in finančnega poslovanja. Prav tu je bilo največ vprašanj in veseli smo bili vsakega dobrega nasveta. Seveda pa duhovnikovo delo na župniji ni prvenstveno birokratske

in ekonomske narave, ampak pastoralne in posvečevalne. Izpostavili smo vprašanje vzgoje ljudi za zakramentalno življenje, se dotaknili tako perečega vprašanja, kot so botrstvo in podeljevanje zakramentov (krst in birma).

Naj zaključim z mislijo enega izmed nas: Kako dragoceno je bilo to skupno druženje in pogovor, vsekakor, vredno ga je zopet ponoviti.

S to željo smo se tudi radi odzvali škofovemu povabilu na skupno kosilo. Tu pa je bila priložnost za dragocen pogovor in bolj sproščen klepet med nami.

Jože Kobek, župnik, Tržišče

ŠKOFIJA NOVO MESTO

BISEROMAŠNIK MILAN POVŠE

Novomeška škofija ima nekaj duhovnikov tudi v tujini. Eden izmed njih je gospod Milan Povše, ki je pri 90. letih še vedno aktiven župnik v Argentini in je zgradil kar nekaj novih cerkva. Letos, 13. januarja, je praznoval svojo 60-letnico mašniškega posvečenja. Je še vedno čil in se večkrat oglasi. Iskreno mu čestitamo za njegov jubilej in objavljamo zadnjo pošto našega biseromašnika.

Mar de Ajó, 13. november 2011

Prevzvišeni in dragi gospod škof!

Ob vstopu v novo liturgično leto 2011 in 2012 Vam želim, da Vas napolni na novo božja milost na dan Vašega godu, na priprošnjo Vašega vzvišenega patrona sv. Andreja, apostola in mučenca naše vesoljne Cerkve.

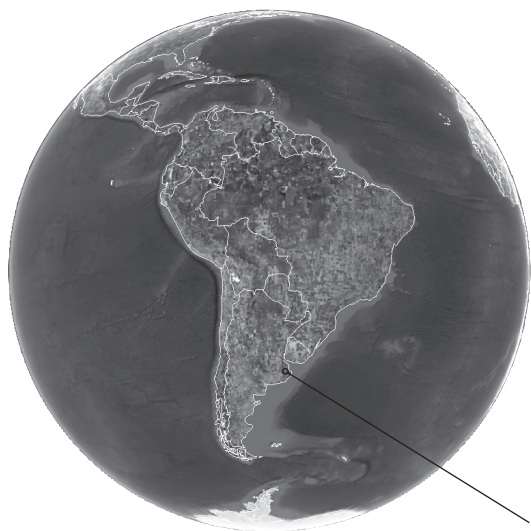
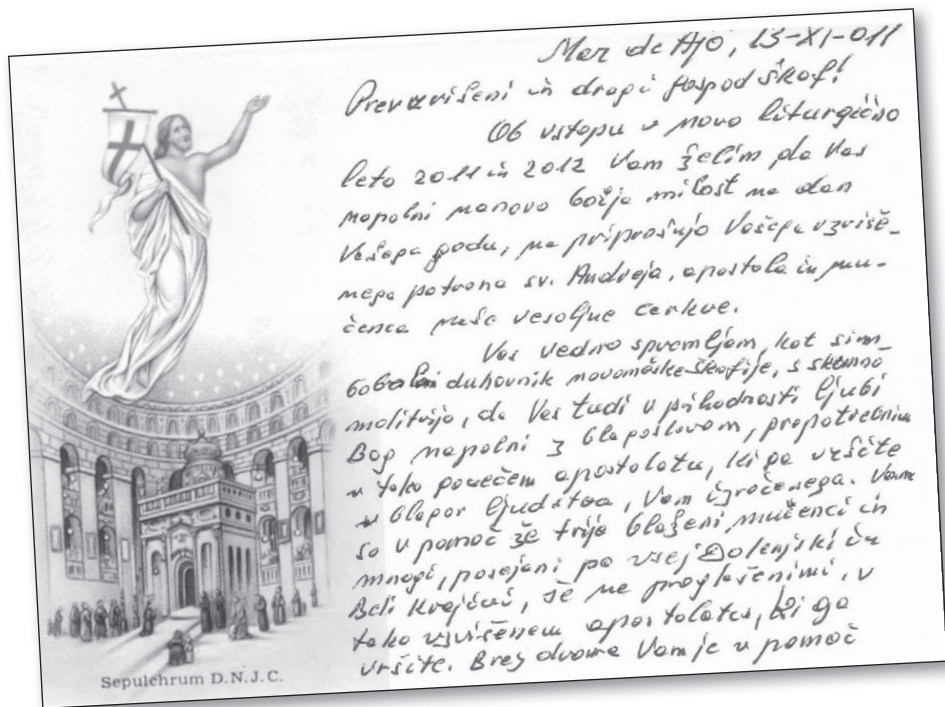
Vas vedno spremljam kot duhovnik novomeške škofije, s skromno molitvijo, da Vas tudi v prihodnosti ljubi Bog napolni z blagoslovom, prepotrebim v tako gorečem apostolatu, ki ga vršite v blagor ljudstva, Vam izročene. Vam so v pomoč že trije blaženi mučenci in mnogi, posejani po vsej Dolenjski in Beli krajini, še ne proglašeni v tako vzvišenem apostolatu, ki ga vršite. Brez dvoma Vam je v pomoč Zaplaška Marija z mučeniškim Lojzedom Grozdetom v obnovljeni baziliki. Bog daj, da bi Vam bili kmalu v pomoč še štirje bogoslovci na poti v duhovništvo. Začetek je bil v nekaterih pogledih res težaven – brez tega temelja bi pa ne dosegla teko doseženega razcveta, ki ga že prikazuje v teh petih letih novomeška škofija, edinstvena v teh pogledih na Slovenskem. Ta vtis me spremlja, čeravno sem oddaljen za deset tisoč kilometrov od rojstne domovine in postavljen že 60 let kot posojen misijonar argentinskega ljudstva.

Prisrčen »Bogplačaj«, prevzvišeni, za pozornost, ki mi jo izkazuje z voščili, ki jih od Vas prejemam. So mi v resnično pomoč v duhovništvu v tej tujini.

Prejmite moje sinovske pozdrave v Kristusu po Zaplaški Mariji – Materi Njega in vseh nas, njej izročenih

od Milana, župnika župnije Svete Marjete Marije Alacoške

P.S.: Ta razglednica je še v spomin na Božjepotno romanje v Jeruzalem leta 1995.

Mar de Ajo, Argentina

ŠKOFIJA NOVO MESTO

Župnijska KARITAS Vavta vas

»DEUS CARITAS EST«

»Bog je ljubezen« (1Jn 4,16). Ob skrbi za človeka osebno ime Boga postane »Dejavna ljubezen«. Bog človeka neprestano išče, vzgaja kakor oče sina in ga z vrvicami ljubezni vodi k sebi (*prim. Oz 11,4*). Dejavna ljubezen Boga usodno zaznamuje. Ves svoj čas, človeško gledano, namenja človeku.

Človek je svojemu Stvarniku lahko podoben tudi po dejavni ljubezni do bratov in sester.

V Vavti vasi smo lanski teden Karitas zaključili posebej slovesno. Župnijska Karitas je dobila nov prostor za skladiščenje hrane. Slovesno sveto mašo na nedeljo Karitas je daroval mag. Igor Luzar, direktor Škofijske Karitas Novo mesto. Prostovoljcem je podelil priznanje Župnije Vavta vas za njihovo dolgoletno marljivo delo. Po sveti maši smo blagoslovili obnovljeno sprejemno pisarno in novo skladišče Župnijske Karitas. Prostovoljci Karitas so pripravili dan odprtih vrat. Župljanom, ki so med sveto mašo prispevali svoj dar za potrebe Škofijske in Župnijske Karitas, so ponudili na ogled svoje prostore in razstavo ročnih del. Razstavo je pripravila skupina za ročna dela, ki deluje v okviru Župnijske Karitas. Prostovoljke se srečajo vsak teden, svoje izdelke pa uporabijo za darila ob obiskih starejših in bolnih župljanov.

Vesel sem, da Župnijska Karitas opravlja svoje poslanstvo z žarom. Celica župnije, ki ima v sebi dovolj moči, da ne potrebuje veliko spodbud. Skupnost, ki je s svojim zavzetim

delom zgled. Prostovoljci so delovni, imajo pa tudi dobre pobude, ki so jih sposobni uresničiti. Župniki veliko svojih moči potrošimo za organizacijo župnijskih dejavnosti. Pogosto nas je strah vpeljati v župnijo nove aktivnosti. Hitro zaključimo, da nam bo nova dejavnost nakopala polne roke dodatnega dela. Moja izkušnja z Župnijsko Karitas je drugačna. Ne predstavljam si, kako bi pred slabim letom, ko je straški Novoles prizadel stečaj, porazdelil naloge za delitev pomoči več kot štiristotim delavcem, dvakrat letno pripravil srečanje bolnih in ostarelih in jih pogostil, za praznike obiskal tristo starejših po njihovih domovih in domovih starejših, vsak mesec razdelil okoli dvajset paketov pomoči družinam v stiski in če je potrebno pomoč dostavil na dom ... To še ni vse. Delo, ki je vredno občudovanja.

Kakšno je moje mesto v skupini prostovoljcev Župnijske Karitas? Najprej veselje, da je dejavna ljubezen med nami živa. Kdor hoče videti Boga in njegovo delo v Vavti vasi, ga lahko odkrije v delu prostovoljcev in prostovoljk Župnijske Karitas. Drugo je prošnja. Naj Bog še naprej vliva svojega Duha prostovoljcem in župnijski skupnosti, da bomo z žarom pristopili do pomoči potrebnih in jim pomagali. Do ljudi, ki dejanja dobrote lahko nagradijo le s hvaležnostjo. Včasih niso sposobni pokazati niti zahvale, ker jih je življenje preveč ranilo.

Jernej Marenk, Vavta vas

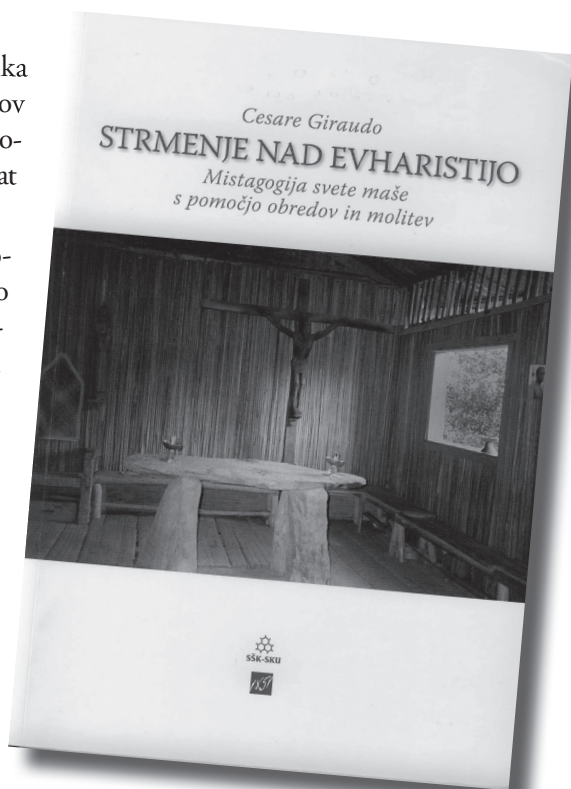
JAGODE NAŠE PASTORALE

STRMENJE NAD EVHARISTIJO

Ob izidu katehetskega priročnika Strmenje nad evharistijo je njegov avtor p. Cesare Giraudo DJ je 16. novembra 2011 iz Rima prišel predavat na Teološko fakulteto v Ljubljani.

P. Giraudo na Papeškem vzhodnem inštitutu predava teologijo zakramentov in pri tem črpa predvsem iz samih bogoslužnih besedil različnih starih krščanskih izročil. Pravi, da so tako razumevali in razlagali zakramente že v 1. krščanskem tisočletju, ko je bila za »učbenik« pri preučevanju evharistije kar mašna knjiga (misal) oz. sam obred sv. maše. V 2. tisočletju pa se je teološko poučevanje iz cerkva preselilo v predavalnice in pogled na evharistijo se je zelo zožil, kakor da bi bilo poleg samih posvetilnih besed vse drugo manj pomembno. V 3. tisočletju se zato vračamo k metodi 1. tisočletja in zopet odpiramo pogled na evharistijo v vsem njenem bogastvu in lepoti.

Zakaj pravzaprav obhajamo evharistijo? Odgovor najdemo v evharističnih molitvah, npr. v vzhodni liturgiji sv. Bazilija. V njej duhovnik v imenu vseh zbranih vernikov Boga Očeta prosi, naj pošlje Svetega Duha »na nas in na te darove, ki ti jih prinašamo,« zato da darovi kruha in vina postanejo Kristusovo

telo in kri, mi pa »postanemo eno samo telo in en sam duh«. V moči obhajila s Kristusovim evharističnim telesom, ki ga zaužijemo pod podobo kruha, naj postajamo eno Kristusovo telo, ki je Cerkev. To sta torej dve epiklezi, dvoje klicanj Svetega Duha in prošenj za spremenjenje: najprej za spremenjenje darov, nato za spremenjenje navzočih vernikov. Tudi ta dvojna epikleza je skupaj s

posvetilnimi besedami središče evharistične molitve.

Namen transsubstanciacije, to je spremenjenja kruha in vina v Kristusovo telo in kri, je naša transsubstanciacija, naše spremenjenje iz posameznikov v eno Kristusovo telo, ki je Cerkev. Evharistična molitev se zato nadaljuje s prošnjami ali spomini na Cerkev po vsem svetu pa tudi Cerkev vseh pokojnih in vseh svetnikov v nebesih. V evharističnih molitvah krščanskega Vzhoda najdemo čudovite prošnje - za uboge, vdove, sirote in tujce, za zemljo, vreme in rastline. Na podlagi teh starih besedil nam je p. Giraudo predstavil sodoben poskus liturgične inkulturacije na Madagaskarju, kjer je bil dolga leta misijonar.

Na predavanju smo slišali tudi, kaj pri sveti maši pomeni tridentinski izraz »ponavzočenje«. Brez evharistije bi nas od enkratnega dogodka Jezusove smrti in vstajenja ločevalo skoraj 2000 let. Sveta maša pa je edinstven obred, ki nas povede, da s »teološkimi nogami« prispemo na Kalvarijo, da smo vedno znova navzoči ob Jezusu pod njegovim križem in pri njegovem praznem grobu.

Na strani:

<http://sku.rkc.si/?id=551&fmod=0>

je posnetek celotnega predavanja, priročnik Strmenje nad evharistijo pa nam je lahko v veliko pomoč pri katehezi odraslih, v teološko osvežitev in tudi v bogato osebno duhovno branje.

Tomaž Maras, Črnomelj

Nova sestrsk skupnost - Čatež ob Savi

SESTRE CORPUS CHRISTI

Duhovnost sester Corpus Christi, kar sporoča že ime, je ukoreninjena v ljubezni in češčenju Jezusa, navzočega v sveti Evharistiji – zakramentu ljubezni. Dejstvo, da je Jezus navzoč v sveti hostiji, da je to resnično On, naš Bog in Zveličar, nas kliče, da odložimo vse drugo in pridemo trikrat na dan v kapelo na uro češčenja Svetega Rešnjega Telesa. K češčenju se zbiramo iz hvaležnosti za ta čudoviti, zastonijski dar Jezusove ljubezni. Evharistija je skrivnost zahvaljevanja in skrivnost ljubezni. Nikoli ne bomo izčrpale globočine te navzočnosti, ki je na videz tako majhna, uboga in preprosta, a vendarle v tišini nagovori. Tukaj pri Jezusu črpamo svojo moč, tukaj nas Jezus uči. Hvaležne smo za ta zakrament. Hvaležne pa smo tudi za vsakega duhovnika, po katerem evharistični Jezus prihaja med nas. Od tukaj izhaja karizma naše skupnosti, ki želi moliti za duhovnike in nove duhovne poklice. To že korak za korakom živimo. Smo tri sestre in skupaj smo na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja začele noviciat. To je čas za našo duhovno poglobitev in pripravo za redovne zaobljube. Kljub temu imamo tudi čas za konkretno pomoč. Trenutno je to na treh župnijah. Tako učimo verouk in pomagamo v cerkvi in deloma v gospodinjstvu. Želimo biti duhovniku v pomoč v tistem, kar sam vidi kot najpomembnejše, saj nikakor ne bi

JAGODE NAŠE PASTORALE

želele biti v breme, če je naše poslanstvo služenje. V Vianejev dom, ki ima na razpolago štiri sobe, že sprejemamo duhovnike. Izkušnje kažejo, da prihajajo na počitek, obnovo telesnih in duhovnih moči, čas pa nekateri izkoristijo tudi za študij. Tisti, ki so že bili pri nas, se radi vračajo, Bogu hvala. Upamo, da bodo tudi drugi duhovniki začutili, da želi hiša postati kot drugi dom. Poleg prenočišča in dnevne sobe s samopostrežnim bifejem sestre po dogovoru nudimo vse obroke hrane (ne kuhamo le krompirja). Nimamo

razkošja in dragocenosti. Zato pa je naš največji zaklad Jezus v Evharistiji.

Hvala vsem, ki za nas molite, nam zaupate ali nas kakor koli podpirate. Zavedamo se, da smo le majhen začetek. Same potrebujemo usmiljenja in spodbude. Vendar želimo slediti klicu, ki je močnejši od naše nemoči in grešnosti. Molite za nas, da ne pokvarimo Božjega dela.

Povezane v molitvi,

*sm. Jasia
za skupnost sester Corpus Christi*

PREGLED DOGODKOV V LENIČEVEM LETU V ŽUPNIJI CERKLJE OB KRKI

Škof Stanko Lenič se je pred 100 leti rodil v Župeči vasi v župniji Cerklje ob Krki. Kot njegova rojstna župnija smo se čutili dolžni, da v tem letu tudi nekaj konkretnega naredimo, da obudimo spomin nanj. Nekaj izkušenj sem si pred tem nabral ob župniku Damjanu Štihu v Škocjanu, ko smo leta 2008 obhajali Knobleharjevo leto ob 150-letnici njegove smrti in rojstva za nebesa. Tako ob Knobleharju kot ob Leniču pa sem začutil, da se glas precej težko sliši čez meje župnije. Kakorkoli že, tako Knobleharjevo kot Leničevo leto sta bili blagoslovljeni. Koliko je neko »leto« uspešno, ne gre merit po zunanjih slovesnostih in dogodkih temveč po tem, koliko je bilo sodelavcev, kako intenzivno so se

ti pripravljali na dogodek, kakšni oznanjevalci so bili za življenje. Tega se ne da izmeriti. Res je, da je bilo kar nekaj dogodkov v »letu« in srčno prosim Gospoda, da vse skupaj le ni bil nek blišč za večje, temveč da je bilo v tem tudi nekaj tiste preproste lepote, Leničevega zgleda, ki vabi, da bi postajali boljši.

- Božič 2010 - v župnijski cerkvi sv. Marka je bil odkrit Leničev portret, ki ga je naslikal Gregor Smukovič.
- 2. januarja je bil v Župeči vasi, Leničevi rojstni vasi, blagoslov obnovljenega zvončka v kapelici Lurške Matere Božje, mašo v cerkvi je daroval naš rojak, zlatomašnik, g. Alfonz Grojzdek.

- 16. januarja je bila blagoslovljena nova streha na farni cerkvi, v celoti plačana s strani faranov.
- 8. februarja, na slovenski kulturni praznik, so amaterski igralci župnije Cerklje ob Krki v dvorani gasilskega doma uprizorili gledališko igro Mali princ. Lenič je bil podobno kot Mali princ, ki ga je z odliko odigral Gašper Marinček, sirota, s svojo dobroto in odprtostjo je znal iskati prijatelje, v težkem času je gledal s srcem. Tako kot se je Mali princ vračal k svoji vrtnici, se je tudi Lenič vračal v svojo rojstno župnijo, k svojim rojakom.
- V maju smo pripravili šmarnice z naslovom Lenič in njegov čas. Šmarnice smo brali pri nas in v nekaterih drugih farah. Knjiga je bila lepo sprejeta in v treh tednih je pošlo tako rekoč vseh 500 izvodov.
- 19. junija sta nas obiskala dva avtobusa romarjev iz Sodražice, ki so poromali po Leničevih poteh. Lepo je bilo doživeti, kako ga ti ljudje še vedno občudujejo kot izrednega župnika, ki se je zavzemal za njihove duše.
- 25. junija, ko Slovenci praznujemo dan državnosti, pa smo jim vrnili obisk, ko smo se župljani odpravili na romanje po Leničevih poteh.
- Julija je bila posvetitev družin Jezusovemu in Marijinemu srcu. Obenem je misijonar Klemen Štolcar predstavil svoj misijon na Madagaskarju.
- 21. avgusta je bila velika mašna

slovesnost ob 400-letnici posvetitve prejšnje cerkljanske cerkve, ki jo je vodil zdajšnji kočevski in naš nekdanji župnik Tone Gnidovec. Blagoslovil je na novo vzdano spominsko ploščo iz leta 1676, ki priča o točnem datumu posvetitve prejšnje cerkljanske cerkve dne 21. avgust 1611.

- 10. septembra je bil blagoslov križa na Boštu.
- 16. oktobra je Nada Zakrajšek v naši župniji praznovala 50 let redovnih zaobljub.

Najpomembnejši dogodek Leničevega leta je prav gotovo **misijon**, ki smo ga imeli od 28. oktobra do 6. novembra. Glede na odzive je bil precej uspešen. Bogu hvala in misijonarjema Jožku Smukavcu in Marjanu Potočniku. Misijon je nosil naslov V blagor Gospodove črede. Poleg jutranjih in večernih maš, kjer sta nas misijonarja nagovorila, so bila posebnega pomena tudi skupna večerna srečanja. Prislunhili smo lahko pričevanjem naših misijonarjev in povabljenih gostov. Pričevanje in dober zgled sta gotovo lahko najboljši vodili za vztrajanje v dobrem. Poseben poudarek med misijonom pa je bil dan tudi obiskom po domovih. Prednostno smo za obiske izbirali najprej starejše, bolne in trpeče. V dveh skupinah smo v desetih dneh skupaj obiskali okoli 100 hiš. Pri tem bi se rad zahvalil našim sestram usmiljenkam, ki so bile vse dni misijona res izredno dejavne od zgodnjih jutranjih ur do pozne noči. Hvala tudi vsem sodelavcem, ki so z veliko ljubeznijo spremljali misijon in pri

tem velikodušno pomagali. Na predvečer 100. obletnice Leničevega rojstva, v soboto, 4. 11. 2011, nas je obiskalo pet novomašnikov s svojim pričevanjem. Naslednjega dne pa je glavno mašno vodil škof Andrej Glavan in poudaril velik zgled Škofa Leniča. Somaševala sta misijonarja in nekateri drugi duhovniki. Zvečer je bila predstavitev knjige 12 zvezd.

V letošnjem letu sta kot sad Leničevega leta zaživele Župnijska Karitas in Kolpingova družina. Oboje ima v članih krepko zaslombo in deluje tudi brez posebnega spodbujanja župnika (raje obratno). Karitas je od svoje ustanovitve, 10. 4. 2011, med drugim obiskala ostarele, pomagala družinam pri nakupu šolskih potrebščin, plačilu položnic, nakupu drv in začela z razdeljevanjem hrane ter rednimi uradnimi urami. Tudi Kolpingova družina je lepo zaživela. Po sledih svojega ustanovitelja Adolfa Kolpinga se njeni člani trudijo biti prepričani kristjani, pošteno opravljati svoj poklic, spoštovati zakon in družino ter biti angažirani državljani.

Velik projekt letošnjega Leničevega leta je bila knjiga 12 zvezd. V njej 13 avtorjev naše fare vsak na svoj način predstavi 12 vrednot - zvezd. Te lahko delimo v štiri glavne »galaksije« - vrednote prijateljstva, družine, domovine in vere. Knjiga izraža visoko kulturno stopnjo ustvarjalnosti v našem kraju, kar je lahko konkretna spodbuda še mnogim nadaljnjim rodovom. Kot je nekdo pomenljivo rekel, je ta knjiga večni »evergreen« za župnijo.

Poseben dogodek v Leničevem letu je bil tudi koncert ženskega zbora Solzice ob

izbranim veznem tekstu pevovodkinje Marjetke Horžen, ki je bil v naši cerkvi na prvo adventno nedeljo in kjer so se zbirali prostovoljni prispevki za Karitas. Konec decembra smo imeli še lep Božični koncert, ki ga je pripravil moški pevski zbor Planina ob sodelovanju z domačimi zbori.

Ob zaključku leta je bila izdana tudi priložnostna osebna znamka z Leničevim portretom.

Nekaj projektov nam ni uspelo izpeljati v Leničevem letu, se pa pripravljajo:

- - Obležje pri kapelici v Župeči vasi za škofa Stanislava Leniča.
- - V intenzivni pripravi je igra o Leniču V imenu ljudstva, ki naj bi ugledala premierni dan v februarju.
- - Radi bi dokončali daljše biografsko delo z rodovniki o Leniču, Omerzi in Račiču.

Na nek način se s temi projekti duh Leničevega leta nadaljuje tudi v letošnje leto. Z Božjim blagoslovom v »blagor Gospodove črede«.

Janez Žakelj, župnik, Cerklje ob Krki

ČEŠČENJE BLAŽENIH IN SVETNIKOV UTRJUJE NAŠO VERO

GROZDETOVI MOLITVENI SHODI NA ZAPLAZU

*Prepevamo ti, Kristus, ki živiš
v svetnikih, milost jim in moč deliš,
ki vlivaš v duše mir in kažeš pot
ljubezni nam.*

(pesem, Bog. molitv. 1; pon. 2. ted.)

Cerkveni dokumenti ki govorijo o svetništvu in pomenu svetnikov za Cerkev, izredno poudarjajo, da mora sluh svetosti oziroma mučeništva svetnikov in blaženih biti trajen in duhovno »živ«. Tega pa lahko zagotovimo tako, da se jim pogosto priporočamo in obiskujemo kraje, ki so bili zaznamovani z njihovo prisotnostjo v zemeljskem življenju. Še posebej veliko duhovnih sadov pa vernikom lahko obrodi obisk krajev, kjer so pokopani oz. počivajo njihovi zemeljski ostanki – relikvije. V prvih stoletjih krščanstva so kristjani še posebej radi romali na grobove mučencev, da bi se jim v molitvi priporočali. Bili so prepričani, da ima priprošnja tistih, ki so darovali svoje življenje za Kristusa in Cerkev, še posebej veliko moč. Obisk grobov svetnikov in blaženih je dokaz, da spomin nanje ni pozabljen in da so globoko zapisani v srca vernikov. To velja tudi v primeru blaženega Alojzija Grozdeta. Kmalu po mučeniški smrti, so se mu verniki začeli priporočati v molitvi.

V pripravi na prenos relikvij blaženega Alojzija Grozdeta v cerkev na Zaplazu maja lani, smo se v Grozdetovem odboru odločili, da se na slovesnost pripravimo ne samo v organizacijskem smislu, temveč tudi duhovno poglobljeno. V ta namen so bili pred prenosom relikvij na Zaplaz, enkrat mesečno organizirani molitveni shodi. Ker se je ta oblika shodov pokazala kot zelo primerna, smo se odločili, da z njimi nadaljujemo naprej – in sicer vsako prvo nedeljo v mesecu popoldan.

Molitvene shode sestavljajo sveta maša s homilijo, ob koncu maše pa molitev za kanonizacijo ter litanije na Grozdetovem oltarju. Sveto mašo vodi povabljeni duhovnik. V homiliji običajno izpostavi kakšno pomembno duhovno značilnost blaženega, s tem pa zbranim vernikom dodatno osvetli pomen Grozdetovega mučeništva in svetości. Izkušnja kaže, da se verniki radi udeležujejo molitvenih shodov, saj se jih običajno zbere od sto do dvesto. Prihajajo iz različnih delov Slovenije, v največji meri iz novome-

ške in ljubljanske škofije. Po končani maši se običajno v zaupni molitvi še radi zadržujejo ob relikvijah blaženega.

Pot, da blaženi nekoč postane svetnik, vodi preko s strani Cerkve priznanega čudeža, ki se mora zgoditi na priprošnje blaženega. Zato vernike radi spodbujamo, da se v svojih osebnih molitvah pogosto obračajo k mučencu blaženemu Alojziju. Obvestila o molitvenih shodih redno pošiljamo v objavo na Družino in Radio Ognjišče. Grozdetovi molitveni shodi so lepo zaživeli, še posebej sedaj, po prenosu njegovih relikvij in po celostni ureditvi molitveno-bogoslužnega prostora na Zaplazu. Župnike in druge pastoralne sodelavce želimo spodbuditi, da v vaših župnijah preko nedeljskih oznanil in osebnih stikov, redno povabite vernike, da se jih udeležijo. Tako bodo lahko deležni obilnih duhovnih koristi, hkrati pa njihova prisotnost na pomenljiv način v molitvenem duhu povezuje zemeljsko in nebeško Cerkev, katere del so naši blaženi in svetniki.

Grozdetovi molitveni shodi:

- **vsako prvo nedeljo v mesecu popoldan (pozimi ob 15. uri; poleti ob 16. uri),**
- **molitveni shod vključuje: sveto mašo s homilijo, molitev za kanonizacijo ter litanije,**
- **vedno je tudi priložnost za sveto spoved,**
- **duhovniki vabljeni k somaševanju.**

msgr. Igor Luzar, postulator

BLAŽENE DRINSKE MUČENKE ŽIVIJO

*Pet Hčera Ljubezni božje,
dar za bolne in trpeče,
vsak dan Bogu posvečene
samostanske tihe žene.*

*Drinske blažene mučenke,
reke Drine utopljenke,
čiste kot valovje reke,
blažene na vekov veke.*

(Berta Golob)

Za nami je prvo obhajanje godu blaženih drinskih mučenk. Ravno ob 70. obletnici njihovega mučeništva smo prvič praznovali njihov god. V naši škofiji smo lahko po vseh župnijah opravili sv. mašo njim na čast, v naši župniji še toliko bolj slovesno, ker je naša rojakinja s. Krizina Bojanc.

Drinske mučenke so nam bile skorajda podarjene. Še ne tako dolgo nazaj sploh nismo vedeli za njih. O njih se v Sloveniji ni govorilo in ne pisalo, kar je seveda povsem razumljivo, saj so živele, delale in tudi umrle v Bosni. Tudi postopek za beatifikacijo je vodila tamkajšnja Cerkev. Pred dobrim letom so sestre iz Zagreba obiskale župnijo Šmarjeta in Hinje in vsaj pri nas v Šmarjeti ljudem po maši tudi spregovorile o njihovem mučeništvu. To je bil tisti prvi trenutek, ko so ljudje slišali za te mučenke, sicer so vedeli, da je bila Bojančeva iz Zbur pri sestrah in da je bila ubita med vojno, vendar se o njej ni govorilo kot o mučenki. Sama beatifikacija nas je kar malo prehitela, se mi zdi. Ko smo pred leti doživeli razgla-

sitev za blaženega Antona M. Slomška ali pred letom bl. Alojzija Grozdeta, je bilo zelo močno čutiti evforijo, ki se nas je vseh neka-ko držala. Tisto navdušenje in veselje, da bo naš rojak pred vesoljno Cerkvijo razglašen za blaženega, nas je vse prevevalo. Pri drinskih mučenkah tega skorajda ni bilo začutiti. Sedaj počasi, vsaj v župniji, skozi vsakodnevno molitev in priporočanjem blaženim sestram prihaja ta občutek, da imamo v župniji velike priprošnjice v drinskih mučenkah, še posebej v naši s. Krizini. Počasi se v ljudeh prebuja ta zavest, ki se je, pri prej omenjenih, zgodila že v sami pripravi na beatifikacijo. V drinskih mučenkah smo Slovenci dobili velike priprošnjice, ki nam glasno govorijo, da obstajajo vrednote, za katere je vredno vse žrtvovati.

Nekaj misli naših faranov o blaženih drinskih mučenkah:

Doživeti in občutiti delček duše drinskih mučenk ... tako težko ..., pa vendar z velikim občudovanjem in spoštljivostjo ..., da so svojo čast in čistost z močno vero ter ljubeznijo do svojega ženina Jezusa ohranile do konca ... Z žrtvovanjem svojih življenj so dokazale zvestobo Bogu. S svojim duhovnim bogastvom, načinom življenja in žrtvovanjem so

nam resnično lahko vzor, da gradimo svoje življenje na vrednotah in vztrajamo pri življenjskih odločitvah. (Darja Glavan)

Blažene drinske mučenke so velik blagoslov za našo župnijo. Dokazale so, da sta ljubezen in odpuščanje veliko močnejša od sovraštva. Upam, da bodo to spoznali tudi naši farani.

Kadar me bo kdo hudo prizadel, bom prosil blažene mučenke za milost, da se v mojem srcu ne bi rodilo sovraštvo, ampak odpuščanje. (Jože Perše)

Prvič sem slišala za Drinske mučenke od moževe mame, ki bi bila stara sto let. Pripovedovala je o sestri Bojančevi iz Zbur in da se spomni pripovedi o njeni mučeniški smrti. Pred dvema letoma sem slišala, da bodo speljali postopek beatifikacije. Nisem mogla verjeti, saj to je tako velika žena za naš kraj, našo župnijo, za vso Šmarjeto, da se tega ne moremo zavedati. Pred letom dni so bile v naši farni cerkvi sestre naše blažene sestre Krizine iz Zagreba in še nekaj romarjev. Po maši so imele sestre pričevanje. Tedaj sem začutila, kakšna milost je to za naš kraj. S takim duhom in veseljem so peli pesem, posvečeno Drinskim mučenkam. V Sarajevu na beatifikaciji, kamor smo romali tudi Šmarječani, je bilo veličastno. Poln olimpijski stadion ljudi, med njimi sester hčera božje ljubezni, ki so s svojim pričevanjem oznanjale ljubezen Jezusa Kristusa. V Žužemberku je bila tudi čudovita slovesnost z vsemi slovenskimi škofi in mnogo duhovniki, na kateri smo se zahvalili za beatifikacijo.

V Šmarjeti pa smo na dan njihove smrti, pet-najstega decembra, imeli celodnevno česčenje in slovesno mašo s sklepom. Na vseh teh slovesnostih in v tem času sem premišljevala o tej naši mučenki, ki se ni bala dati življenja za Jezusa Kristusa. Na letošnjega novega leta dan sem se med mašo priporočila naši mučenki za situacijo, ki jo imam v družini. Po maši so varovanci skupnosti »barka« imeli žreb, da se posebno priporočas enemu svetniku v tem letu. Izžrebala sem Drinske mučenke med približno 30 listki. Zame je to znamenje, da se v tem letu posebej priporočam tem mučenkam, zlasti naši Krizini.

Hvala Bogu za Krizino Bojanc in ostale Drinske mučenke. (Cvetka Barborič)

Ko smo pred približno desetimi leti prvič zvedeli za Drinske mučenke, nas je njihova kruta človeška usoda pretresla do globin. Posebno še, ker je bil zločin storjen v trojni kombinaciji: dveh vrst sovražtev, nacionalnega in verskega ter moške spozabe. Po proglastitvi za blažene pa so se mučenke vrnile v svoja rojstna okolja. Ljudje, ki so jih prej sprejemali v svoje domove kot zgled junaštva in svetosti obljube, sedaj, ko je to junaštvo potrdila še Cerkev, vidijo v njih priprošnjice za vztrajanje v veri. (France Cvelbar)

Občudujem pogum Drinskih mučenk in dosledno zavzetost za vrednote, ki so se jim s svojo obljubo zavezale in so jo morale zaradi izrednih razmer plačati z mučeništvom. Mnogim to pomeni nerazumljivo drznost, Vsakemu izmed nas pa naj služi za zgled, kako moramo dano obljubo uresničiti v naših dejanjih. (Vida Cvelbar)

*Zbral in uredil
Andrej Golčnik, župnik, Šmarjeta*

OBLETNICA ZAŽIGA ŠKOFA ANTONA VOVKA V NOvem MESTU

20. januarja letos mineva 60 let, odkar so na železniški postaji v Bršljinu v Novem mestu poniževali in zažgali škofa Antona Vovka, za katerega zdaj teče postopek razglasitve za blaženega. Tistega zimskega dne so ga verniki stopiške župnije čakali za blagoslov novih orgel, ki so jih skrivaj postavili.

V soboto, 21. januarja 2012, ob 10.00 bo v novomeški stolnici spominska sv. maša. Somaševanje škofov in duhovnikov bo vodil g. nadškof Anton Stres. Po maši pa bo pred stolnico blagoslov doprsnega kipa škofa Vovka.

Lepo povabljeni duhovniki in verniki, posebej iz novomeške dekanije, ki bi tisto leto morala imeti redno kanonično birmo. Demonstracije nahujskane množice so te birme preprečile, tako da so skoraj vsi birmanci morali to leto k birmi v Ljubljano, povečini kar v škofijsko kapelo. Vse birmance in birmanke leta 1952, med katerimi sem bil tudi sam, vabim k tej maši, da se zahvalimo za dar vere. Molili bomo tudi za beatifikacijo Božjega služabnika, nadškofa Vovka.

*msgr. Andrej Glavan,
novomeški škof*

SKRB ZA VARNOST DUHOVNIKOV

V zadnjem času smo zopet priče pogostnim ropom v župniščih in ogrožanju varnosti duhovnikov.

»... Policija je pri raziskovanju le-teh nemočna ali neučinkovita, kakor tudi pri kraji bakra na cerkvenih zgradbah, tako da je zbor dekanov ljubljanske škofije celo dal predlog, naj se policiji pove, če se bo to nadaljevalo, bo potrebno najeti privatno agencijo« (prim. Sporočila 1/12, str. 15). Zato svetujemo duhovnikom, da sami čim več naredite za svojo lastno varnost, o čemer smo se že večkrat pogovarjali in o tem tudi obširno razpravljali in pisali (glej: Sporočila št. 5/08, str. 114, Zapisnik 5. Seje dekanov, tč. 6, vlomi in tatvine).

Pa tudi na DS, ko smo govorili o gošpodinjah v župniščih. Če roparji vedo, da v župnišču ne stanuje samo župnik, ampak je še kdo (npr. gospodinja), se težje odločijo za rop (glej: Sporočila št. 4/10, str. 86, Zapisnik 6. seje DS, tč. 4a, ropi, vlomi v župnišča).

V decembrskem Dolenjskem listu je bil dan nasvet s strani policije za ljudi, na kaj naj bodo pozorni, ko prihajajo k njim razni neznanci. Ti nasveti so lahko v pomoč tudi nam duhovnikom.

Nasveti policije: »Če se neznanci predstavljajo kot uradne osebe, policisti

svetujejo, naj občani od njih zahtevajo ustrezen identifikacijski dokument in pojasnilo o namenu njihovega prihoda. Dogovorijo naj se za kasnejši obisk, do takrat pa naj si zagotovijo navzočnost vsaj še ene zanesljive osebe. Vsiljivim osebam, ki lahko hitro postanejo nesramne ali celo nasilne, naj se z glasnim govorjenjem odločno uprejo. S tem bodo pritegnili pozornost sosedov in poklicali na pomoč. Nikar pa naj z roparji ne skušajo fizično obračunavati, zlasti če je roparjev več. Priporočljivo je pred vhodna vrata namestiti senzorsko razsvetljavo, na vrata pa ključavnico z varovalom ali varnostno verigo.

O pojavu sumljivih oseb naj takoj obvestijo policiste na številko 113 ali najbližjo policijsko postajo in policistom sporočijo osebni opis neznancev, registrsko številko vozila in smer, v katero so odpeljali. In še v razmislek – starejši osebi, ki živi sama, pes ne bo le prijetna družba, pač pa je tudi čuvaj, ki z lažjem pogosto učinkovito odžene vsiljivce« (Dolenjski list, december 2011).

Božidar Metelko, generalni vikar

ROMANJE GOSPODINJ IN NJIHOVIH POMOČNIC

10. novembra 2011 smo se župnijske gospodinje in žene, ki pomagajo v župnišču, zbrale na jesenskem romanju. Letošnji voditelj je bil gospod Klavdijo Peterca, župnik iz Mokronoga ter dekan trebanjske dekanije in dober poznavalec mučenca Lojzeta Grozdeta. Iz Novega mesta smo se odpeljale z avtobusom na Zaplaz. Kot se za romanje spodobi, smo romanje začele s sveto spovedjo in sveto mašo na Zaplazu. Po sveti maši nas je nagovoril tudi domači župnik Marko Japelj in nam predstavil romarsko cerkev in kapelo blaženega Alojzija Grozdeta. Romanje smo nadaljevale na kraj mučeniške smrti. Veliko gospodinj še ni bilo v teh krajih, zato smo po molitvi imele mno-

go vprašanj, na katera nam je gospod Klavdij rad odgovarjal. Zadnji postanek smo imeli v Tržišču. V gostišču smo se okrepčali s kosilom in voščili jubilatkam za okrogle obletnice. V cerkvi pa smo se lahko tudi dotaknile krstnega kamna, pri katerem je bil krščen blaženi Lojze Grozde, se mu priporočile in prisluhnile domačemu župniku. Pred cerkvijo smo se za spomin fotografirali, nato pa odbrzeli proti domu.

Romanje je bilo lepo obiskano, ravno prav dolgo in upam, da se drugo leto zopet zberemo.

Betka Kos, gospodinja in katehistinja

LETOPIŠ ŠKOFIJE NOVO MESTO

Tik pred božičnimi prazniki je izšel Letopis škofije Novo mesto. Lani smo obhajali 5. obletnico naše škofije. Nova knjiga je, lahko bi rekli, njena podoba. Hkrati je tudi prava barvna monografija, ki jo človek z veseljem vzame v roke.

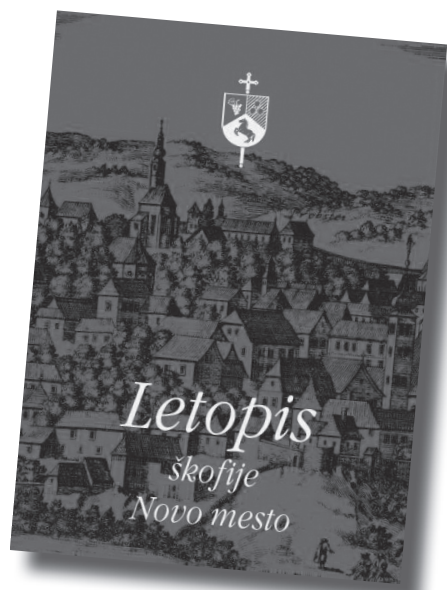
Gre za svojevrstno predstavitev naše škofije ob peti obletnici njene ustanovitve. Pet let je sicer kratka doba za škofijo, saj se mnoge ponašajo s stoletno in tisočletno zgodovino. Duhovna bera naše škofije je kljub temu zelo bogata, saj nadaljuje krščansko izročilo in oznanilo, ki se je na Dolenjskem širilo in poglobljalo od časov oglejskih patriarhov, Brižinskih spomenikov in svetih bratov Cirila in Metoda naprej.

Duhovne korenine naše škofije so zelo globoke. Zato je razumljivo, da že po petih letih prinaša tako bogate duhovne sadove. »Najbrž

ni škofije v tem delu Evrope, ki bi v enem letu dobila kar tri razglašene za blažene: Mučenca Alojzija Grozdeta in mučenki s. Krizino in s. Antonijo«, je v spremni besedi zapisal škof Andrej Glavan in dodal, da smo za ta dar Božje previdnosti lahko zelo ponosni.

V Letopisu je bogata verska dediščina, povezana s sedanostjo. Naša škofija ima kar 415 cerkva, ki potrjujejo, da so ljudje že nekdaj želeli imeti »Boga za soseda«. Da to želimo tudi danes, pričajo lepo obnovljene cerkve. V letopisu so fotografije vseh župnijskih cerkva in glavnih romarskih svetišč. V besedi in sliki so predstavljeni tudi vsi župniki in drugi škofijski duhovniki. Prav tako vse moške in ženske redovne skupnosti. Cerkvena statistika potrjuje, da se velik odstotek dolenjskih ljudi razglša za verne. Mnogi med njimi bolj ali manj redno hodijo v cerkev. Prebujajo se novi duhovni poklici, nastala je nova redovna skupnost. Številne romarske cerkve zgovorno govorijo o vernosti romarjev, ki jih obiskujejo. Skratka, dvoje zaznamuje našo škofijo: bogato duhovno izročilo v preteklosti in sedanje pestro versko življenje. Vse to in še veliko drugih koristnih in zanimivih informacij boste našli v novi knjigi.

Letopis je nekakšna, v besedi in sliki, izpostavljena podoba naše škofije, cerkva,

JAGODE NAŠE PASTORALE

duhovnikov in vernih ljudi. Zelo lepa in bogata knjiga, ki bi jo morali imeti ne samo v vsaki župniji, ampak v vsaki dolenjski hiši in jo z veseljem in ponosom jemati v roke. Je tudi odlično darilo vsem, ki jih družinske in druge srčne vezi povezujejo z Dolenjsko in njenimi ljudmi.

Letopis lahko naročite v Knjigarni kapitelj, Hladnikova 1, Novo mesto, telefon: 08/384 44 33 ali po elektronski pošti: **knjigarna-kapitelj@siol.net**. Cena je 29 €, župnije imajo poseben popust.

prelat Janez Gril, ravnatelj ŠGU

NIKODEMOVI VEČERI V BARAGOVEM ZAVODU

Škofjski odbor za laike in versko izobraževanje odraslih v sodelovanju z društvom katoliških pedagogov podobno kakor lansko leto tudi letos organizira nekoliko skrajšan program Nikodemovih večerov v Baragovem zavodu. Skupni naslov letošnjih srečanj je: *»Če pa se sol pokvari ...«* (Mt 5,13). Organizatorji predavanj v Ljubljani so z izborom vsebin želeli slediti vsebinskim poudarkom pastoralnega leta v Cerkvi na Slovenskem, ki vabi k razmišljanju o socialni pravičnosti ter družbenem nauku.

Duhovnike prosimo, da na primeren način posreduje vabilo vsem, ki bi utegnili biti za predavanja zainteresirani in tudi sami ste povabljeni, da se teh predavanj udeležite. Če vsaj nekaj duhovnikov s seboj pripelje po dva laika, nas bo kar nekaj.

Miro Virant,
*voditelj odbora za
izobraževanje odraslih*

»Srce govori srcu«

NIKODEMOVI VEČERI 2012 V BARAGOVEM ZAVODU

na
Smrečnikovi 60 v Novem mestu,
ob 19. uri

Četrtek, 19. januar: VZGOJA ZA KRITIČNI UM
Predavatelj: BOGDAN ŽORŽ, psihoterapevt

Petek, 20. januar: SRCE GOVORI SRCU
Predavatelj: DR. ANTON JAMNIK, škof

Petek, 27. januar: SLOVENIJA – MOJA DOMOVINA
Predavatelj: DR. ROSVITA PESEK, novinarka in publicistka

Sobota 28. januar 2012: VERA IN KULTURA
Predavatelj: GREGOR ČUŠIN, dramski igralec

LEPO VABLJENI!

ŠKOFIJA NOVO MESTO

IZROČITEV SVETEGA PISMA KATEHUMENOM

Izročitev Svetega pisma katehumenom iz novomeške škofije in srečanje s škofom bo v **nedeljo, 29. januarja 2012, ob 9.00 v stolnici**. Voditelji skupin pošljite seznam katehumenov (ime in priimek in župnija) do nedelje, 22. Januarja 2012, voditelju odbora za katehumenat - Robertu Hladniku, Pot na Laze 4, 8233 Mirna, ali na elektronski naslov: zupnija.mirna@siol.net. V nedeljo, 29. januarja 2012, se zberemo ob 8.40 pred stolnico. Po maši bo še kratko srečanje s škofom. Povabite na izročitev tudi spremljevalce (botre), sorodnike in prijatelje katehumenov.

*Robert Hladnik,
voditelj odbora za katehumenat*

DAN POSVEČENEGA ŽIVLJENJA

Dan posvečenega življenja bomo redovniki, redovnice in člani svetnih ustanov novomeške škofije praznovali **2. februarja 2012**. Zbrali se bomo v Trebnjem v župnijski cerkvi, kjer bo ob 9.30 molitvena ura za nove duhovne poklice, nato bomo z gospodom škofom msgr. Andrejem Glavanom ob 10. uri obhajali sv. mašo. Geslo letošnjega dneva posvečenega življenja bo izbrano na januarskem srečanju KORUS-a.

s. Karmen Balgač, katehistinja

ČETRTKOV IZOBRAŽEVALNI VEČER ŠKOFIJSKE KARITAS

Škofijska Karitas Novo mesto v **četrtek, 9. februarja 2012**, vabi na izobraževalni večer s **pričetkom ob 17. uri**. Večer bo potekal v prostorih Baragovega zavoda na Smrečnikovi ulici 60 v Novem mestu.

Gost večera, prof. dr. Janez Juhant, bo predaval na temo z naslovom **Pomen in vloga sprave v življenju človeka in družbe**.

SVETOVNO SREČANJE DRUŽIN V MILANU

Od 30. maja do 3. junija 2012 bo v Milanu 7. svetovno srečanje družin. Srečanje bo v Milanu, ker bo to hkrati praznovanje 1700-letnice milanskega edikta, ki je dal krščanstvu svobodo. Zaradi bližine tokratnega srečanja (zadnje je bilo v Mehiki, predzadnje pa v Valenciji v Španiji) vabimo na kongres in na srečanje s papežem vse, ki se zavedate pomembnosti družinske pastorage, duhovniške, družine, zakonca. Na kongresu se lahko obogatimo z najboljšimi programi družinske pastorage z vsega sveta.

Organizacijo udeležbe je prevzel zavod Iskreni.net, ki bo pripravil dva paketa: udeležbo od 30. maja do 3. junija in krajši program od 1.- 3. junija. Bivanje bo organizirano po družinah, prispevati bo treba participacijo za hrano in stroške prevoza. Podrobnejše informacije o programu in stroških bomo prispevali v prihodnji številki Sporočil.

msgr. Andrej Glavan, predsednik MOD

JAGODE NAŠE PASTORALE

SEMINAR O KRAŠENJU CERKVA

Krašenje cerkva je zelo pomembno opravilo. Povezano je z bogoslužjem in doživljanjem božje lepote in bližine. Številni krasilci in krasilke opravljajo zelo pomembno poslanstvo v naših cerkvah. Pri svojem nesebičnem in prostovoljnem delu zaslužijo pohvale in tudi spodbude za izpopolnjevanje svojega znanja. Ena od možnosti so seminarji, ki ji pripravlja mag. Jelka Stopar Metelko s sodelavci.

Mag. Jelka Stopar Metelko je po izobrazbi dipl. agronomka. V svoji več kot 20 let trajajoči karieri je vodila številna izobraževanja zaposlenih v cvetličarskem podjetju Gardenia in Semenarna. Pridobljeno znanje je prelila tudi na papir in izdala knjigo z naslovom Aranžerstvo. Poučuje tudi na šoli Univerzum CDI za odrasle v Ljubljani. Ob koncu tedna pomaga pri krašenju božjepotne cerkve na Zaplazu.

Mag. Stopar Metelko pripravlja seminar, na katerem bo skupaj z nizozemsko floristko Nicky Markslag dragocene izkušnje krasilcev pri izdelavi aranžmajev nadgradila z novimi spoznanji in možnostmi. Poskrbela bo tudi za simultani prevod in druge organizacijske podrobnosti.

Seminar bo potekal v dveh delih:

- 1. del je namenjen spoznavanju in obnovi teoretičnega znanja, ki ga potrebujemo za delo s cvetjem in zelenjem;

- 2. v drugem delu bo vsak udeleženec naredil svoj aranžma na podlagi pridobljenega znanja in izkušenj.

Vsak slušatelj naj s seboj prinese:

- posodo za aranžiranje, ki jo najpogosteje uporablja;
- zelenje iz domačega vrta ali gozda (ciprese, smreka, bor, veje brez listja, veje z drobnimi plodovi ...);
- nož in škarje za rezanje vej.

Mag. Stopar Metelko bo poskrbela za gobe za aranžiranje, skromno zimsko cvetje in ostali material.

Kraj in datum dveh seminarjev:

Baragov zavod v Novem mestu ali Škodova hiša na Zaplazu (odvisno od udeležbe):

1. v sredo, 15. februarja 2012, od 15.30 do 19.30, po dogovoru tudi drugače;

2. v sredo, 9. maja 2012, od 15.30 do 19.30 ure, po dogovoru tudi drugače.

Cena seminarja, vključno z materialom, je 25 € na osebo.

Prijava in dodatne informacije: Jelka Stopar Metelko, GSM 041/206-747 ali elektronska pošta: jelka.metelko@gmail.com.

prelat Janez Gril, ravnatelj ŠGU

OBČNI ZBOR ŠKOFIJSKE KARITAS NOVO MESTO

Občni zbor Škofijske karitas Novo mesto bo v **soboto, 10. marca 2011, v Baragovem zavodu** v Novem mestu. Ob 9. uri se zberemo v župnijski cerkvi Novo mesto - Šmihel k sveti maši, ki jo bo ob somaševanju duhovnikov vodil škof msgr. Andrej Glavan. Duhovniki lepo povabljeni k somaševanju.

Po sveti maši se bo v veliki dvorani Baragovega zavoda nadaljeval drugi del srečanja, sprejem ob okrepčilu s toplimi napitki. V tretjem, plenumskem delu pa bo, po pozdravu udeležencem, sledilo osrednje predavanje na temo o pomenu prostovoljstva za delo karitativnih skupin predvsem v luči Zakona o prostovoljstvu. O tem nam spregovorila mag. Helena Zevnik Rozman s Slovenske karitas.

Ta del bomo zaokrožili s predstavitvijo del in aktivnosti Škofijske in župnijskih ka-

ritas na območju škofije Novo mesto v preteklem letu 2011. Delo in požrtvovalnost prostovoljcev je temelj karitativnega poslanstva vsake Karitas in se odraža v konkretnih sadovih ter njihovi prepoznavnosti znotraj in tudi izven župnijske oz. lokalne skupnosti. Še na poseben način so k tovrstnemu delu povabljeni tista občestva, ki župnijskih Karitas še nimajo ustanovljenih, pa se tudi z velikim posluhom za socialno stisko bližnjega velikodušno odzovejo klicu na pomoč. Prostovoljci so in ostajajo hrbtenica našega karitativnega delovanja. Zato bomo na občnem zboru, o prostovoljstvu razmišljali pod različnimi vidiki. Vsi člani župnijskih Karitas, skupin za dobrodelnost znotraj ŽPS ter njihovi voditelji in duhovniki, lepo povabljeni k udeležbi na občnem zboru.

PRAZNOVANJE ZAVETNIKA ŠKOFIJE SV. JOŽEFA

V ponedeljek, 19. marca 2012, bomo slovesno obhajali praznik – god sv. Jožefa, glavnega zavetnika naše škofije. Svoje vernike opozorite na pomen škofijskega zavetnika in jih povabite, da naj vsaj ta dan radi molijo molitev k sv. Jožefu, ki ste jo pred leti natisnjeno na podobicah razdelili svojim vernikom. Gotovo pa jo zmolite v svojih cerkvah še posebno na praznik sv. Jožefa pri

vseh mašah in se z njo izročite v varstvo sv. Jožefu, zavetniku naše škofije in vesoljne Cerkve. Molitev lahko molimo po homiliji (ali po obhajilu). **Ob 18. uri bo v novomeški stolnici somaševanje**, ki ga bo vodil gospod škof msgr. Andrej Glavan skupaj s člani Stolnega kapitlja. K somaševanju ste povabljeni tudi drugi duhovniki in redovniki, še posebno iz Novega mesta in bližnje

JAGODE NAŠE PASTORALE

okolice. K slovesni maši povabite tudi svoje vernike. Med sv. mašo bo škof podelil najvišje škofijsko priznanje zakoncema **Ladu in Anici Stopar** iz Zaplaza, župnija Čatež/Zaplaz. Odlikovanje podeljujemo osebam (ali ustanovam), ki so se izkazale z zglednim krščanskim življenjem in zvestim služenjem naši krajevni Cerkvi. V utemeljitvi za podelitev priznanja je rečeno: »*Zakonca Stopar se odlikujeta po izjemnem požrtovalnem služanju Cerkvi. Gospod Lado je ključar, cerkovnik in ugleden kulturni delavec; Anica pa neutrudna čistilka in krasilka cerkve. Oba skupaj pa*

sta obenem neumorna in skrbna varuha ter skrbnika božjepotne Marijine cerkve na Zaplazu. Romarjem sta vedno na voljo, odpirata in zapirata cerkev, razlagata zgodovino božje poti in življenje bl. Alojzija Grozdeta. Oba se odlikujeta tudi po veliki ljubezni do duhovnikov, jih velikodušno gostita in sprejemata v svojo hišo. Njune gostoljubnosti so deležni tudi številni romarji.«

prelat Božidar Metelko,
generalni vikar

POSTNA DUHOVNA OBNOVA ZA DUHOVNIKE

Dragi sobratje duhovniki in redovniki! Po lepih doživetjih božičnih praznikov bo kmalu postni čas. Ta nas vabi, da poglobimo svoje duhovno življenje in se skupaj s svojimi verniki pripravljamo na naš največji praznik - veliko noč. Komisija za permanentno oblikovanje duhovnikov je predlagala, da naj bi se vsebina postne obnove nanašala na novo evangelizacijo, pri kateri ima duhovnik ključno vlogo. Ker so duhovniki zaradi mnogih dejavnosti velikokrat »preobremenjeni in posledično izgoreli«, jim primanjkuje elana – zagnanosti pri njihovem delu, zato naj bi voditelj obnove spregovoril o temi: **KAKO PREMAGOVATI NAVELIČANOST, UTRUJENOST IN POSLEDIČNO NEZAINTERESIRANOST TER MLAČNOST V VSAKADANJEM DUHOVNIKOVEM ŽIVLJENJU** – skratka, kako pomagati

duhovnikom, da bi imeli v sebi več poleta, zagona, življenja, evangelijske gorečnosti ...

Duhovna obnova bo **v sredo, 28. marca 2012, v Baragovem zavodu v Šmihelu – Novem mestu**. Vodil jo bo Ivan Platovnjak DJ iz Ljubljane.

Duhovna obnova bo kakor lansko leto samo en dan. Zbrali se bomo vsaj do 9.15, ker bo ob 9.30 že prvi nagovor, nato ob 11. uri drugi, ob 13. sv. maša in sklepna meditacija, ob 14.00 pa kosilo. S seboj prinesite albe in vijolične štole za somaševanje.

Lepo prosimo, da si že sedaj rezervirate čas za postno duhovno poglobitev in če je potrebno, predstavite verouk ter ga po možnosti nadomestite kdaj drugič.

prelat Božidar Metelko,
generalni vikar

ŠKOFIJSKO ROMANJE OD 11. DO 13. APRILA NA BAVARSKO

1. dan: Novo mesto-Ljubljana-Oberndorf-Burghausen-Marktl-Altötting

Zjutraj odhod iz Novega mesta. Vožnja mimo Ljubljane in skozi karavanški predor, mimo Beljaka in Salzburga do vasice **Oberndorf**. Tam si bomo ogledali kraj, kjer je nastala znana božična pesem **Sveta noč**. Nato bomo prečkali reko Salzach in na nemški strani nadaljevali pot skozi **Tittmo-ning**, kjer je papež nekoč obiskoval vrtec in vzljubil liturgijo. Popoldne si bomo ogledali **Burghausen**, najdaljši grad v Evropi. Proti večeru se odpravimo v **Marktl**, rojstni kraj papeža Benedikta XVI., ki se ga bomo še posebej spomnili pri večerni maši v papeževi krstni cerkvi. Nastanitev in večerja bo v hotelu v bližini **Altöttinga**.

2. dan: Altötting-Regensburg-Passau-Altötting

Po zajtrku odhod v **Regensburg**. V zgodovinskem mestu, v katerem je papež učil teologijo, najdemo dobro ohranjene ostankе iz rimske dobe in predvsem srednjeveško arhitekturo. Veličastni so kameni most, mestna hiša in mogočna 105 m visoka stolnica. V eni od številnih cerkev bo maša. Popoldne se bomo odpravili v **Passau**, imenitno mesto ob treh rekah. Tam si bomo ogledali glavne znamenitosti mesta (staro mestno hišo, stolnico z največjimi stolnimi orglami na svetu

in sotočje Donave, Inna in Ilze). Zvečer se bomo vrnili v hotel, kjer bo večerja.

3. dan: Altötting-Kimsko jezero-Ljubljana

Po zajtrku bo maša v **Altöttingu**, ki velja za največji romarski kraj Nemčije. Tudi papež Benedikt je pogosto molil pred tamkajšnjim kipom **črne Marije**. Popoldne bomo odšli do **Kimskega jezera**, največjega jezera na Bavarskem. Z ladjo se bomo peljali na **otok Herreninsel**, kjer je kapela, v kateri sta bila krščena karantanska kneza Gorazd in Hotimir, ki sta povabila salzburske misijonarje v Karantanijo. Po obisku veličastnega parka in (po želji) dvorca Ludvika II. se bomo vrnili na kopno. Proti večeru povratek v Slovenijo. Prihod v Ljubljano v poznih večernih urah.

CENA: 195 evrov (pri udeležbi vsaj 45 romarjev);

CENA VKLJUČUJE: avtobusni prevoz, 2 polpenziona v hotelu, vožnjo z ladjo na otok, strokovno in duhovno vodstvo, zdravstveno zavarovanje;

DOPLAČILO PO ŽELJI: vstopnine približno 15 evrov;

PLAČILNI POGOJI: 30 % akontacije ob prijavi, ostalo na obroke;

SPLOŠNI POGOJI so sestavni del programa in so na voljo v poslovalnici TRUD.

IN MEMORIAM:

+ JOŽE KASTELIC

V nedeljo, 18. septembra 2011, je v 91. letu starosti umrl Jože Kastelic, uspešen podjetnik v Kanadi in velik dobrotnik Slovencev po svetu in v domovini. Za njegovo nesebično pomoč je leta 2010 prejel tudi škofijsko odličje svetega Jožefa. Naj mu Bog poplača njegovo dobroto z večnim življenjem.

Jože Kastelic se je rodil 19. marca 1920 v Žvirčah pri Hinjah na Dolenjskem. Bil je najstarejši izmed enajstih otrok verne družine. Že zgodaj je pokazal svojo pridnost in trgovske sposobnosti. Ko se je začela druga svetovna vojna, so se Jože in njegovi bratje pridružili vaškim stražam. Po kapitulaciji Italije so partizani s pomočjo italijanskih topničarjev napadli grad Turjak, kjer je bil zajet tudi Jože. Uspelo mu je pobegniti in tako se je rešil gotove smrti. V maju 1945 se je Jože umaknil skozi Ljubeljski tunel na Koroško. Razorožene domobrance so Angleži odpeljali v taborišče v Vetrinju. Življenje v taborišču ni bilo lahko. Jože je z začudenjem opazoval, kako so Angleži dan za dnem s tovarnjaki odvažali domobrance. Govorili so, da jih selijo v taborišča v Italijo. Dan, preden je bil na vrsti Jože, sta odpotovala s tovarnjakom dva njegova brata. Pod prisilo je moral na tovarnjak, a je, takoj, ko se je ta začel premikati, skočil dol in se skril. Voja-

ško obleko je prebarval z lubjem, se pridružil civilnim beguncem in si tako rešil življenje.

Iz Vetrinja so taboriščnike preselili v Špital ob Dravi. Od tam je Jože nastopil pot v novo domovino. V Kanado je prispel junija 1948 in prvo delo dobil pri nekem kmetu v bližini Toronta. Kljub zadovoljstvu gospodarja in njegovi želji, da bi ga ohranil na kmetiji, se je Jože odločil, da gre v Toronto, kjer je sprva delal pri železnici. Jožetovo gradbeništvo se je začelo čisto po naključju. Eden od sodelavcev na železniški progi, Kanadčan, je odhajal v pokoj. Jožetu je povedal, da ima v vzhodnem predmestju Toronta veliko parcelo, na kateri bi lahko zgradil dve hiši. Ker Jože ni imel dovolj denarja za nakup, mu je sodelavec naročil: »Ko boš zgradil hišo in prodal, mi boš plačal preostalo.« S pomočjo prijateljev je bila hiša kmalu zgrajena. In tako se je začelo. Kupoval je stare hiše in gradil nove. Kupoval parcele in gradil ter gradil.

Njegova žena Tončka Pogorelec je bila doma iz sosednje vasi in mu je vedno stala ob strani pri vodenju podjetja. Dela je bilo vedno dovolj, zaposloval pa je redno Slovence. Držal se je načela: »Če delodajalec s svojimi delavci dobro ravna, so tudi delavci dobri do njega.«

Jože je veliko storil za ugled in priznanje samostojne Slovenije, podpiral delo slovenskega veleposlaništva v Kanadi, sprejemal razne delegacije in bil mentor njihovih srečanj. Ni se spraševal, kakšen dobiček bo imel. Pri njegovem delu ga je vodila nesebičnost. Na tisti del slovenske preteklosti, ki ga je praktično vrgla iz domovine, je gledal z realnostjo in krščanskim odpusčanjem.

Kljub uspehu in imenu, ki si ga je pridobil v slovenski in kanadski družbi, je Jože ostal skromen, zvest in zaveden Slovenec ter aktiven župljan slovenske župnije. S svojimi prihranki je g. Jože Kastelic storil veliko dobrega. Podpiral je dobrotelne ustanove, slovenske župnije v Torontu ter pomagal tudi Cerkvi na Slovenskem. S posebno ljubeznijo in hvaležnostjo je pomagal župniji v rodnih Žvirčah. Za svoje nesebično delo in pomoč je Jože prejel najvišja odličja Kanade, britanske kraljice, Slovenije, vesoljne in krajevne Cerkve. Občina Žužemberk mu je leta 2010 podelila 'zlati grb občine'.

Pogrebno sv. mašo je v cerkvi Brezmadežne čudodelne svetinje v Torontu v petek, 22. septembra 2011, vodil upokojeni nadškof msgr. Alojz Uran.

Povzeto po Božja beseda, glasilu slovenske župnije v Torontu.

DEJAVNOSTI G. ŠKOFA ANDREJA GLAVANA

Oktober 2011

27. 9. je posnel kratek prispevek o Drinskih mučenkah za oddajo OBZORJA DUHA.
1. 10. se je v Ljubljani kot predsednik Medškofjskega odbora za družino pri SŠK udeležil študijskega dneva sodelavcev v pripravi na krščanski zakon.
4. 10. je na Otočcu vodil sejo Zbora svetovalcev.
5. 10. se je udeležil Pastoralne konference duhovnikov Žužemberške dekanije v Ambrusu.
7. 10. je v novomeški stolnici daroval sv. mašo ob začetku novega akademskega leta in podelil diplome trem diplomantom, ki so zaključili 4. letnik Katehetsko pastoralne šole.
8. 10. je župniji Šmartno pod Šmarno goro izročil relikvije bl. Alojzija Grozdeta.
9. 10. je v Šentjerneju 52 mladim podelil zakrament sv. birme.
9. 10. je na Velikem Lipju v podružnični cerkvi blagoslovil obnovitvena dela in sliko blažene s. Krizine Bojanc, ki izhaja iz sosednjega kraja, Malo Lipje.
12. 10. je vodil sejo Duhovniškega sveta v Baragovem zavodu.
12. 10. je maševal v DSO v Krškem.
15. 10. je vodil somaševanje v stolnici, nato pa sejo ŠPS.
15. 10. je izročil relikvije bl. Alojzija Grozdeta in vodil fatimsko slovesnost v Kisovcu nad Zagorjem.
16. 10. je posvetil zvon v Stranski vasi.
16. 10. je blagoslovil hišo Sester Corpus Christi v Čatežu ob Savi in ustanovil to skupnost kot javno združenje.
19. 10. je imel srečanje z mlajšimi duhovniki.
20. 10. je opravil kanonično vizitacijo župnij Kočevska Reka in Banja Loka.
21. 10. je opravil kanonično vizitacijo župnij Fara in Osilnica.
22. 10. je kot krajevni ordinarij gostil vseslovensko zahvalno slovesnost ob beatifikaciji Drinskih mučenk v Žužemberku s posebno zahvalo za dve Slovenki, Dolenjki s. Antonijo Fabjan in s. Krizino Bojanc.
22. 10. zvečer je v Brežicah krstil šestega otroka družine Količ.
23. 10. je blagoslovil novo streho na zvoniku župnijske cerkve v Bučki. Nato je maševal še v Škocjanu.
24. 10. je opravil kanonično vizitacijo župnije Hinje.
26. 10. je vodil sejo dekanov.
26. 10. Popoldne je blagoslovil novoustanovljeno knjigarno Kapitelj.
27. 10. je opravil kanonično vizitacijo župnij Kočevje in Mozelj.

28. 10. je obiskal in spovedoval v skupnosti Cenacolo.
28. 10. je obiskal koncert koralne glasbe v kartuziji Pterje.
29. 10. je obiskal koncert Mozartovega rekvijema v cerkvi v Podbočju.
17. 11. je opravil Kanonično vizitacijo Dragatušu.
18. 11. je vodil sejo Zbora svetovalcev.
19. 11. je vodil sejo MOD na Kostanjevici na Krki.
19. 11. je katehumenom iz dekanij Novo mesto in Kočevje pri frančiškanih v Novem mestu podelil zakramente uvajanja.

November 2011

11. ob 9.00 je vodil somaševanje v novomeški stolnici. Ob 14.00 je vodil somaševanje in blagoslovil grobove na pokopališču v Srebrničah.
2. 11. je opravil kanonično vizitacijo župnije Stara Cerkev.
4. 11. se je udeležil koncerta Karitas v Črnomlju.
5. 11. se je udeležil srečanja s sestrami HMP v Šmihelu, kjer so se spomnili njihovega 75-letnega delovanja v Sloveniji.
6. 11. je vodil slovesnost ob 100-letnici rojstva škofa dr. Stanislava Leniča v njegovi rojstni župniji Cerklje ob Krki.
8. 11. je sprejel obisk petih vojaških kaplanov in policijskega kaplana.
9. 11. se je udeležil pogreba prelata Francija Vrhunca.
10. 11. je opravil kanonično vizitacijo župnije Vinica.
11. 11. je vodil sejo škofijskega umetnostno-gradbenega sveta.
13. 11. je posvetil zvon na čast sv. Jerneju in bl. Alojziju Grozdetu ter blagoslovil obnovitvena dela pri cerkvi v Ambrusu.
- 14.-16.11. se je udeležil duhovniških dni novomeške škofije v Strunjanu.
20. 11. je ob prazniku Kristusa, kralja veseljstva vodil slovesno somaševanje v stolnici.
20. 11. si je skupaj z UGS ogledal cerkev v Kočevski Reki.
20. 11. zvečer je blagoslovil obnovljene orgle v Kočevju.
22. 11. je opravil kanonično vizitacijo župnij Radovica in Suhor.
25. 11. je opravil kanonično vizitacijo župnije Metlika.
26. 11. se je udeležil slovesnosti ob začetku Slomškovega leta in srečanja prostovoljcev Karitas na Slomu pri Ponikvi.
27. 11. je spovedoval v župniji Mirna Peč.
- 28.-29.11. se je udeležil seje SŠK v Ljubljani.
30. 11. na praznik sv. Andreja je praznoval svoj god.

December 2011

12. je opravil kanonično vizitacijo v župniji Črnomelj.
2. 12. je posnel decembrske pridige za Radio Ognjišče in TV Exodus.
4. 12. je na Miklavževo nedeljo vodil slovesno somaševanje ob prazniku zavetnika novomeške stolnice.

6. 12. je opravil kanonično vizitacijo župnije Podzemelj.
6. 12. je po večerni maši v stolnici sv. Nikolaja v Novem mestu vodil sklep celodnevnega češčenja.
8. 12. je v stolnici vodil slovesno somaševanje na praznik Brezmadežnega spočetja Device Marije.
9. 12. je opravil kanonično vizitacijo župnije Stari trg ob Kolpi. Ob tej priložnosti je v župnišču blagoslovil kapelo za potrebe župnije in skupnosti TAU.
10. 12. se je udeležil koncerta češkega zbora v novomeški stolnici.
11. 12. je v Žužemberku blagoslovil kapelo bl. s. Antonije Fabjan.
11. 12. se je v ljubljanski stolnici udeležil slovesne maše ob začetku jubilejnega leta 550-letnice ljubljanske škofije.
12. 12. je maševal, obiskal gojence in se srečal z vodstvom Doma upokojencev in oskrbovancev Impoljca.
13. 12. je opravil kanonično vizitacijo župnij Preloka in Adlešiči.
13. 12. je opravil skrutinije z bogoslovci in naslednje jutro skupaj s koprskim škofom Pirihom in vodstvom semenišča maševal v semeniški kapeli.
14. 12. je posnel še nekaj decembrskih pridig za Radio Ognjišče in Exodus TV.
15. 12. je opravil kanonično vizitacijo župnije Semič.
16. 12. se je udeležil srečanja s poslovnimi partnerji Beneficija v Baragovem zavodu.
17. 12. je pri sobotni večerni maši v stolnici iz rok novomeških skavtov sprejel luč miru iz Betlehema.
19. 12. je sprejel obisk predstavnikov Gasilske zveze.
20. 12. je posnel božična voščila za Vaš kanal.
21. 12. je sprejel obisk načelnika UE NM in direktorja Pošte NM. Zvečer se je udeležil koncerta zborov Konservatorija Jurija Slatkonja v Kulturnem centru Janeza Trdine.
21. 12. je posnel pogovor o božiču za Radio Krka.
22. 12. se je udeležil seje Grozdetovega odbora.
22. 12. se je udeležil tiskovne konference škofije Novo mesto, na kateri so bile predstavljene štiri knjige: Letopis škofije Novo mesto, Krka – Dolina škofov, Kljub vsemu, Drinske mučenke.
24. 12. je vodil polnočnico v novomeški stolnici.
25. 12. je ob 10.30 vodil slovesno somaševanje v stolnici.
26. 12. je vodil mašo za domovino v novomeški stolnici in se nato srečal z župani in predstavniki vojaških in policijskih formacij.
26. 12. je daroval sv. mašo v DSO NM - Šmihel.
28. 12. je obiskal in maševal v DSO v Metliki.

NAPOVEDNI KOLEDAR

19., 20., 27., 28.1. Nikodemovi večeri v Baragovem zavodu ob 19. uri.

21. 1. Ob 60. obl. zažiga škofa Vovka somaševanje s škofom v stolnici ob 10.00.

29. 1. Izročitev Sv. Pisma katehumenom v stolnici, škofova maša ob 9. uri.

2. 2. Dan posvečenega življenja v Trebnjem ob 9.30.

5. 2. Grozdetov molitveni shod na Zaplazu: ob 15. uri sveta maša, po maši molitev za kanonizacijo in litanije v Grozdetovi kapeli.

9. 2. Četrtekov izobraževalni večer - prof. dr. Janez Juhant: Pomen in vloga sprave v življenju človeka in družbe, Baragov zavod ob 17.00.

15. 2: Tajništvo ŠPS.

14. 2. Seja Duhovniškega sveta v Baragovem zavodu ob 9.30.

4. 3. Grozdetov molitveni shod na Zaplazu: ob 15. uri sveta maša, po maši molitev za kanonizacijo in litanije v Grozdetovi kapeli.

7. 3. Pastoralna konferenca za duhovnike vseh dekanij v Baragovem zavodu ob 9.

10. 3. Občni zbor Škofijske Karitas Novo mesto v Baragovem zavodu.

17. 3. Plenarna seja Škofijskega pastoralnega sveta

JAGODE NAŠE PASTORALE

19. 3. Slovesno obhajanje
godu zavetnika škofije
sv. Jožefa ob 18. uri v
stolnici.

21. 3. Seja dekanov.

28. 3. Postna duhovna
obnova za duhovnike v
Baragovem zavodu ob
9.15.

1. 4. Grozdetov molitveni shod na Zaplazu: ob 16. uri sveta
maša, po maši molitev za kanonizacijo in litanije v
Grozdetovi kapeli.

11.-13. 4. Škofijsko romanje na Bavarsko.

3. 5: Tajništvo ŠPS.

6. 5. Grozdetov molitveni shod na Zaplazu: ob 16. uri sveta
maša, po maši molitev za kanonizacijo in litanije v
Grozdetovi kapeli.

26. 5. Slovesno obhajanje godu bl. A. Grozdetu na Zaplazu ob 10.
uri.

3. 6. Grozdetov molitveni shod na Zaplazu: ob 16. uri sveta
maša, po maši molitev za kanonizacijo in litanije v
Grozdetovi kapeli.

6. 6. Dies sanctificationis.

24. 6. Obhajanje duhovniških jubilejev na Zaplazu ob 16. uri.

KAZALO

UVODNIK	1
SOLIDARNOST MED DUHOVNIKI	2
DUHOVNIŠKI DNEVI V STRUNJANU	5
DNEVI RADOSTI	8
SREČANJE ZA KAPLANE IN MLAJŠE ŽUPNIKE Z NAŠIM ŠKOFOM	10
BISEROMAŠNIK MILAN POVŠE	12
»DEUS CARITAS EST«	14
STRMENJE NAD EVHARISTIJO	15
SESTRE CORPUS CHRISTI	16
PREGLED DOGODKOV V LENIČEVEM LETU V ŽUPNIJI CERKLJE OB KRKI	17
GROZDETOVI MOLITVENI SHODI NA ZAPLAZU	20
BLAŽENE DRINSKE MUČENKE ŽIVIJO	21
OBLETNICA ZAŽIGA ŠKOFA ANTONA VOVKA V NOVEM MESTU	23
SKRB ZA VARNOST DUHOVNIKOV	24
ROMANJE GOSPODINJ IN NJIHOVIH POMOČNIC	25
LETOPIS ŠKOFIJE NOVO MESTO	26
NIKODEMOVI VEČERI V BARAGOVEM ZAVODU	27
IZROČITEV SVETEGA PISMA KATEHUMENOM	28
DAN POSVEČENEGA ŽIVLJENJA	28
ČETRTRKOV IZOBRAŽEVALNI VEČER ŠKOFIJSKE KARITAS	28
SVETOVNO SREČANJE DRUŽIN V MILANU	28
SEMINAR O KRAŠENJU CERKVA	29
OBČNI ZBOR ŠKOFIJSKE KARITAS NOVO MESTO	30
PRAZNOVANJE ZAVETNIKA ŠKOFIJE SV. JOŽEFA	30
POSTNA DUHOVNA OBNOVA ZA DUHOVNIKE	31
ŠKOFIJSKO ROMANJE OD 11. DO 13. APRILA NA BAVARSKO	32
+ JOŽE KASTELIC	33
DEJAVNOSTI G. ŠKOFA ANDREJA GLAVANA	35
NAPOVEDNI KOLEDAR	38

Jagode naše pastorage, Glasilo Škofije Novo mesto

Izdaja: Pastoralna služba; Ureja: mag. Igor Luzar; Odgovarja: prelat Božidar Metelko; Foto naslovnica: Marjan Smerke; Jezikovni pregled: Monja Pust; Grafična priprava in tisk: Špes, Novo mesto

JAGODE NAŠE PASTORALE

KNJIGARNA KAPITELJ

Hladnikova 1, Novo mesto, Tel.: 07/384-44-33, e: naslov:knjigarna-kapitelj@siol.net

DARILA

- sveče
- CD-j/V DVD-ji
- jaslice,
- križi in kipi,
- različni venci,
- voščilnice,
- slike

KNJIGE

- sveta pisma,
- molitveniki,
- kuharice
- priročniki,
- leposlojje,
- duhovnost,
- otroške knjige

Lepa darila in odlične knjige za vse praznične priložnosti!

Veseli Božič in srečno novo leto! Beneficij,d.o.o.

JAGODE NAŠE PASTORALE

številk

1

ISSN 2332-2701

9 772332 127000 1